

KIVÁGOTT NYELVŰ HARANGOK
(részlet)

Nagyfeszültségű érzelmekben élsz
Néha mégis kivágott nyelvű harang vagy
Ház nélküli ajtó
amit a sufni oldalához támasztottak
és reggel
amikor a Ma benéz szobád ablakán
behívod megvendégeled elmeséled sorsod
Ő hallgat és délutánra megtelik veled
Akkor észrevétlenül becsukja maga mögött az ajtót
mert egyedül akar kínjában kiáltozni
miközben gyötrelmes vajúdás után
a Holnap számára téged szerethető emberré szül

Pethes Mária

KIVÁGOTT
NYELVŰ
HARANGOK

Pethes Mária

KIVÁGOTT NYELVŰ HARANGOK

Pethes Mária

KIVÁGOTT
NYELVŰ
HARANGOK

alkoTÓház
2013

A borító Szigeti Szabó János festményének
felhasználásával készült

© Pethes Mária, 2013

ISBN 978-963-89756-0-7

Kiadja: alkoTÓház

Felelős kiadó: Tóth Katalin

Fotó: Bernáth Zsuzsanna Bizsu

Borítóterv és tördelés: Gembela Zsolt

Nyomdai munkák: Robinco Kft.

Felelős vezető: Kecskeméty Péter

*A költőnek szüntelenül tiltakoznia kell a butaság, gőg,
önkény, zsarnokság, elnyomás és kizsákmányolás ellen
az emberi méltóság és tisztesség nevében,
s a költő sohase szűnjön meg hangoztatni azt,
hogy az emberi lét egyetlen értelme: a szabadság.*

Juhász Ferenc

*Az ember nemcsak a szájával hallgat,
vagy beszél valamiről, hanem a lelkével is.*

Márai Sándor

A MINDENSÉG KATEDRÁLISÁBAN

Nem kisebb költő, mint Juhász Ferenc méltatta – a feltétlen elismerés meglepett, áhítatos hangján – Pethes Mária előző, kilencedik kötetét. **Egyszerre, egy szuszra olvasta el az Aláírom a Szabadságteret című gyűjteményt, „mert annyi szépség, nyelvi, tartalmi, fogalmazásbeli találékonyság, újdonság, gyötrellem és öröm szülte életvágy, szerelem és asszonyi jóság van ezekben az áldott versekben”, mint a kemény tél után kiviruló tavaszi kertben.** A Mestertől való az új gyűjtemény egyik mottója is: „A költőnek szüntelenül tiltakoznia kell a butaság, a gőg, önkény, zsarnokság, elnyomás és kizsákmányolás ellen...”

Pethes Mária ezt tette mindig.

Romantikus alkat, aki „a mindenség befejezetlen gótikus katedrálisában” él. Romantikusan kötődik a tájhoz, benne a kerthez és a Tóhoz, ami enyhét adón folytonosan ott hullámszik lírájában. Romantikusan kötődik emberekhez – **igen sok verse szól valakihez, valakiért, címbe emel kevésbé ismert és sokak által tisztelt barátokat, alkotókat, Rácz Gyöngyit, Gágyor Pétert, Kozma Károlyt éppúgy, mint Lucian Blagát, Oszip Mandelstamot, Elie Wieselt.** Versei tágas szalonjába a legkiválóbbakat hívja meg, hogy ne legyen, ne legyünk egyedül. Olyanokat, akiknek, hozzá hasonlóan, szintén sok közük van a romantika nagy eszméihez, eszményeihez, elsősorban a ködbe burkolózó, oly titokzatos szabadsághoz, ami Juhász Ferenc szerint „az emberi lét egyetlen értelme”, s ami nemcsak népek csatatéren kivívott szabadságát jelenti, hanem mindannyiunk naponta kiharcolt, megvédett személyes szabadságát is.

Pethes Mária szabad, autonóm ember – mostanában úgy gondolom, ez a legtöbb, amit valakiről mondhatunk, amit valaki elérhet. Szavait az élete hitelesíti, s ezt ő is tudja, ezért nem adja egyetlen sorát sem „könnyű kezű költők egész kötetéért”.

A romantika kora persze elmúlt. Költőként már nem képzelheti magát vátesznek, sokkal inkább „kivágott nyelvű harang”-nak, „ház nélküli ajtó”-nak láttatja, „szakképzett szenvedő”-nek mondja magát, de teszi a dolgát, hittel írja a verseit például Jézusról: „Most egy olyan Jézus kell, aki a zsarnokság / terét felszabadítja, együtt súrolja a mellék- / helyiségek kövezetét a takarítónőkkel, megtanít / mindenkit, hogyan kell különbségtétel nélkül / elfogadni a másikat...” Nagynéha az ironia hangnemébe is modulál: „Ennyi bűn megváltásához klónozni kell azt a bárányt”. A 21. század elején vagyunk.

Szabad, erős és bölcs asszonyt, nagyon szerethető embert mutat a kötet, akit magánéleti tragédiáin is a természet segít túllépni: „Csodálod a gesztenyefát. Szétszóródott tavalyi / magjait siratja még, de virágai özönében már / új termést készít fel a reményteli jövőre.” Ott a Tó, a kert... Ilyesféle erőt adó kert, verskert ez a kötet is.

D. Magyar Imre

AZ ÖNFELÁLDOZÁS DIADALA

– *Lucian Blagaért*

Fű kell a földnek, hogy elmesélhesse
álmait a szélnek. A parton öregségszagú
jegenyék. Szűk gyászruhájukban károgás
fészkel. Az önfeláldozás diadalára vár a táj.
Szivárványdiadém az égen. Mivé lesz
a megérkezés, ha a várakozás
elrozsdálja a vágyat?

Kék kell az égnek, hogy hitelt érdemeljen
a békesség. A Tó vizén hattyúkat ringat
az éhség. Évszakok hullámaiban régi
indulók üteme. Hahózik a vak túlsó part,
de nem jön válasz. Panorámaképet készít
a földről az ég, mert Isten látása
rohamosan romlik.

Hó kell a világnak, hogy sebeire jusson
steril kötés. A legnagyobb hatalom a tűrés.
Tóparthoz csapódik a határsértő vízszintes.
A titkokat törbe csalja a visszhang. Ártatlanul
halálra ítélt tekintetével vizslat egy madár.
Csak olyan kőbe szeress bele, ami nem vet
árnyékot, nehogy a hajnalt megsejtse a kakas.

Ha jössz, névtelen gyere, kigombolt mosollyal,
amitől meghatódnak a jégcsapok. Ne keress
vészkijáratot az esküddel lehorgonyzott történetben.
Ne álcázd homlokod az elhagyott város gyűrött
térképével. Lassan közelítsd meg az éjszakát,
amiben ott feledtél. És vigyázz, mit ígérsz,
mert átlát rajtad és a híd alá száműz a köd.

ÁLMOK KÖLDÖKZSINÓRJÁN

Mozgássérült fák koldulnak a templom előtt.
Az égről alázuhanak felhőpalák. Megtérnek
a kezdetekhez a dolgok. Tócsába fojtja emléked
az eső. Mégis milyen hatalom fonja

földrengéses álmaimba karod liánját? Fejvesztett
keresés, lázadó virágburjánzás tüzei vérem.
Futópatak-szerelem. Kövek között zuhog az idő,
csöppre-csöpp hullik a semmi.

Zseléfixszel főzött lekvárnapok.
Kétéltű árnyak a kávézacc jóslatában.
Hieroglifák a fény falán.
Lógok az álmok köldökzsínóján.

SZAVAK AKKORDJA

– *Rácz Gyöngyiért*

Még nem hullatta el jégvirágszirmait az évszak,
még fehér palástban járnak az utcák, a hosszúra
nyúlt árnyakra szemfedőt terít a hó. Tekinteted
városokra zártad, amiket bejártál. Jó kedved
bongták a színes háztetők, az ablakokon boldog
cigányok könyököltek, elismeréssel kiáltották
neved, ettől a szelíd láthatár párát szitált az üvegre.

Sosem engedted kiszáradni hitünk nagy folyóját,
dicsérted eljövendő habját. Mesterséged volt az
önzetlen adás. Terveid mindig többszámban
fogalmaztad. Újra és újra felkerested a konokul
hallgató hegyeket, hogy meggyőzd őket, tartsanak
veled mások életét jobbra tenni. Csecsemő kora óta
neveltetted az emberséget, s lám milyen nagyra nőtt.

Nélküled mi lesz az elkezdett ölelésekkel, szavaid
akkordját ki tudja folytatni? Ne hallgass, mint a
sziklakövön ülő fénysugár! Szólj valamit! Nézd,
a halál magára vette arcodat, de mosolyod izmainak
nem tud parancsolni.

MOST EGY OLYAN

Most egy olyan Jézus kell, aki nem vegyül el a bombával fenyegetőző terroristák, a bankrablók, a fajelméletről harsogók között, aki lerázza a kenetteljes mosolyt, nem cipeli hátán mint csiga a házát, a templomát, mert mindenki olyan kegyhelyet emel, amilyenre éppen szüksége van, aminek kertjében sosem rendeznek zsidvásárt.

Most egy olyan Jézus kell, aki a zsarnokság terét felszabadítja, együtt súrolja a mellék-helyiségek kövezetét a takarítónőkkel, megtanít mindenkit, hogyan kell különbségtétel nélkül elfogadni a másikat, akinek jósága járványként söpör végig a hataloméheseken, akik ettől adakozó jóttevőkké válnak.

Most egy olyan Jézus kell, aki tudja, hogy rajta kívül mindenki megöregszik egyszer és azok a törvényhozók is a kukába kerülnek, akik most ellehetetlenítik az életet, aki nem bárgyú szoborként hívja magához a gyermekeket, hanem a munkát, kenyeret követelők élére áll, és már a jelenléte elég ahhoz, hogy fölösleges legyen a tiltakozás, mert renddél simul a káosz, és megszűnik a rettegés fogalma.

Most egy olyan Jézus kell, aki emlékszik, milyen megalázó volt egy betevő falatért végig koldulni feltámadás után a várost, és mutatóujjának fölemelésével megszünteti a nincs szót, aki összetereli a páratlanokat, aki nem teát osztogat a hajléktalan fáknak, hanem szabad teret kínál nekik.

Most egy olyan Jézus kell, aki nem irracionális várakozással hiteget, aki életre-halálra megvív a felnőttekkel a maradiság ellen, mert ő maga is egy bűntelen gyermek, aki lefogja a kéjjel kegyetlenkedők kezét, nem a mennyben ígér öröklétet, hanem itt a földön ad lehetőséget a biztonság megtapasztalására.

Most egy olyan Jézus kell, aki ahogy a gyík a farkát, képes kinöveszteni a karját, amit levágtak a vandálok, hogy elhiggyük, az ölelés még létezik, az érintés kollektív érzése fenomenális, most egy olyan...

DALOK A SZÜLŐI HÁZÉRT

első dal

visszafelé elkeskenyedik az évek folyosója
az égbolt architektúráját körbezárja az idő
emberséges éghajlat hívogat a gesztenyesor
fáinak árnyékában a biztonság térképén matat
a csönd elveszett lelkét keresi egy alvósbaba
magánya bevilágít a remény bányájába kigyújtják
lűktető szirmukat a hősies rózsák a mulandóság
bemetszést ejt a szárazon folyton tavaszt imitál
a tél pillanatok romlékony fémtestére rég feledett
igéket tetovál az eső lábujjhegyen járkál egy
glóriás angyal nehogy felriassza az álmokat
súlytalan léptei nyomában kivirágzik a mindörökké

második dal

polaroid képet készít a nap kamerája a házról
hívó szavakból épülő falakról csorog az alkonyat
dacol az idővel a vakolat az öröm hajléka fölött
éjszakánként lobog a kiolthatatlan álmok fénye
a hold tág pupillája csillagdervisek táncára mered
ahogy letiporják a keserűség felhőit szűk börtönéből
ide menekül a világ fekete földjében kihajt az
összetartozás hervadhatatlan virága búcsút nem
ismerni maradni mindhalálig ölelni orgonabokrot
drága illatokba fúlni záporok dalát csermelyként
dalolni spaletták szárnyát lefogni hiába ne
vágyszerűsödnek máshol nincsen számukra hely

harmadik dal

állandóan tegnap van ahonnan mámoros gyermek-
nevetés hallatszik a messzeségből egy férfi éneke
és a keze minden rémségtől megvéd egy asszony
könnyfénybe vont tekintete karja megakadályozza
a zuhanást nincsen semmi a kert nyirkos körvonalán
túl hajnalban szenteltvízben mosakszik és az éjszaka
csillagkoszorút tesz fölé az égre ébred a lélek hajnala
a gyöngédség labirintusában a harmónia anyanyelvén
suttog a véredényekben az elégedettség a hangok
magasztos opuszban egyesülnek beragyogják a sápadt
végtelent a halál meghal utolsó nedvét is felisszák az
évszakok itatóspapírai hogy többé ne csírázhasson ki

A MOSOLY ANYANYELVÉN

– *Javier Heraudért*

Felhők javígtatták az égbolt architektúráját.
Bekerítette az időt az álmok változékony
éghajlata. Testemen baljós duzzanat volt a vágy.
Nem tartoztam senkihez, csak húsom kötődött
csontvázához és emlékeim nedves sziluettjeikhez.

Amikor kitárult az erdő faragott székelykapuja,
szabad levél lettem, elhagytam a rabságban tartó
ágot, és megláttalak. Tudatomban horgonyzó hajó,
tekintetedbe ivódott az eget verő Tó, szempillád
mint szélben lázadó vitorla verdesett.

Az igenlés és a tagadás szívverésével jöttél,
oly biztosan, ahogy tudni való, az óramutatók
újra és újra nekirugaszkodnak a körnek a számlapon.
Kivilágítatlan napjaimba reflektoroztál,
szabad utat adtál a tájnak.

Teletömtük zsebeinket hallgatag utcákkal,
amikre elkezdtek írni életünk boldogabb felét.
Kicsit rövidebbnek tűnt a hátralévő történet,
de a megszokott mindennapi nyugalanság helyett
tele volt nevetéssel és kavicsokkal, nehogy ellebegjünk.

Dylan verseket szavaltál, én Corso kérdéseivel
választottam. Azt mondtad, olyasmiket akarsz
tenni velem, amit mással még nem követtem el.
Szomorú lettél, amikor elmondtam, már tangóztam
valakivel meztelenül a teraszon.

Ujjaid közül elgurult az égetett szeszbe mártott
este, és felvérezte a padlót. Reumás szárnyakkal
nem tudtál elrepülni. Reggelre kihajtottak
és fekete virágokat bontottak a kavicsok,
amiket haragodban Dél irányába dobtál.

De aztán a mosoly anyanyelvén beszélő
csillagképek, és a párzó patakokon táncoló
szivárvány elevenné bővöltek bennünket.
Hálám jeléül a hajnal oltárkövére
helyeztem lázban égő pacsirtalelkemet.

TERRA INCOGNITA

a végtelen két lecsüngő nyúlványa alatt
szelíd rózsák esküdöztek nem felejtettek el
rád gondolni a tél folyamán hallgatásod
sirályszárnyai meglékeltek a Tó hullámaira
bízott kívánságok papírhajóját amit utolsó
leveledből hajtogattam a parton egy fűzfa írta

helyetted porba a vezeklés szavait nem vagyok
mélto az álmaimra háziállatok jámbor
tekintetével néztelek sajnáltam hogy sosem
tanultam meg olvasni a szemedből csak
pontatlanul idéztem titokzatos mélységét ahol
a négy égtáj közül a Dél ígését rejtegetted

a felhők összezsúfoltan álltak az égen indulásra
készen hogy elhagyják a nyomorult szívek
vidékét közben azt susogták a szélnek bár sose
tanítottál volna meg minket szállni a városszéli
kiserdő fáit a törvényenkívüliség vonalkódjával
riogatta az illetéktelenül behatoló fény világító

festékekkel készült ingyen letölthető háttérképet
készített a tavasz a boldogság földjéről terra
incognita ahol a színfal tetején madarak
szónokoltak ibolyamezők illatán éberem őrködtek
a kövek s ha mégis elszunnyadtak álmukban
mindig a szerelemről beszéltek

A MINDENSÉG KATEDRÁLISA

Minden a maga idejében történik.
Hamarosan a feledés eltörli az egyedüllét
töredékverseit. Döntéseid felett törvényt ülnek
és életfogytig életre ítélnék a fekete talárt viselő
rigók. Kitárod a csönd kapuját a fák előtt:
legyetek ti is szabadok!

Helyükre teszed a megbékélt tárgyakat.
Felszabadítod a szekrényt a fölösleges
ruhák elnyomása alól. Hajad függönyét
kisimítod homlokodból, hogy az ablaküveg
felismerje megszéldült friszedben magát.

A mindenség befejezetlen gótikus katedrálisát
tovább faragják porszerű esők. Felhők lehelete
csapódik lázas virágok ínyére, és két díszpipacs
vérpiros ajka földagad a sok csóktól.

Csodálsz a gesztenyefát. Szétszóródott tavalyi
magjait siratja még, de virágai özönében már
új termést készít fel a reményteli jövőre.

Aztán egy angyal az este fekete táblájáról
letöröl minden régi bánatot. Nyugalomba
hajlik minden, elteszik magukat holnapra
a boldogság szavai. Felírod helyüket
egy cetlire, hogy majd rájuk találj.

KÖZJÁTEK

– *Gágyor Péternek*

felakasztja magát a függöny
zátonyra futnak a tervek
nem ütköznek ellenállásba a kis árulások
vereségbe torkollnak a győzelmek
összegömbölyödik a fény magányos kifliforma
a nyugalom izgalomra vágyik az izgalom nyugalomra
minden törpe a történelmi helyzet magaslatára
ahonnan jobban látszik a sok haszontalan veréb
elő az ágyúkkal verébre azzal kell telitalálat
aludni lélegezni verset írni büntett
a cipős dobozban elnémult szerelmek
évszámok szerint fölszalagozva
könnyállásjelentés remények találkozása tilos
hírek helyett csőre töltött horror a televízióból vér gyilkosság
milyen színű az előítélet a színvonal tragikus halála
a globális válság akrobatikus mérlegállása
bankszámlazuhanórepülés egyetemes szegénység
az ősz petíciói a tél mondjon le
a tavasz kibiztosított rügybombái
ki emlékszik az orgona illatára
ha az emésztés rendben méltósággal öregedhetünk
ez marad meg a szennyvíz vagy mondjam csúnyábban
most az obszcén a divat a nyilvánosság kizárásával szabadulás nincs
csippendél celebek megannyi faszkalap kenyér helyett cirkusz
prolongált nyomor hány kilométer a bőrnúzásról a lámpaburáig
az idő nem kedvez értékarányosan csökkenő szavazatok
nincs választás egyik rosszabb a másiknál semmi sem közös
ígéretekkel zabáltatni az érdeket hogy önérdekre hízzon
egy fekvésre alkalmas föld se jut isa por és kamu
hogyan szabad a légtér

TIZENNÉGY SOR

Szíved a romlás örvényébe zuhan de
jóságod árnyéka szüntelen körülvesz
Szemedre nem forr halotti érmeként
csókom csupán az idő kezeskedik hogy
egyszer utolérlek te pusztulás elé vetett
martalék és csontjaid hófehér liliomáig
viszem az örök fényességet

Hiába állja utam a nagy folyó érted
átkelek hangomban nyarak zendülésével
leheletemben kertünk ékszerének illatával
ébredő erdők reszketésével ágtól elszabaduló
levélnél árvábban földig hajolok hogy utoljára
szólásra bírjam emlékeimben elpusztíthatatlan
márványból vésett gyönyörű ajkad anyám

TÁJKÉP TÁVOLODÓ EMBERALAKKAL

– Kozma Károlyért

Megnyúzott fák lombkoronájában
tollukból kikorbácsolt madarak. A Tó zöld
üveglap, homályos ábránd ködképét kergető
szerelmes parttal. Ugyanazon a tájon vihar
és nyugalom. Az ég felezővonalán karcsú
gém: a sietős készülődés és a békesség jele.

Halálra sebzetten lóg a hold az éji látóhatáron.
Olaj sűrű mocsárba gázol, hogy vízbe fojtsa
bánatát. Aztán elfeketedik, mint a hamvasztás
fagyában az őszirózsa. Már nem törődik
a kutyaugatással, de mindig összerezzen
a repülőgépek hajtóművének süvítésétől.

Álmatlanul forgolódik az önzés kelepcejében
a világ. Az ember sokszorozza és elemészt
önmagát. Abban keres vigaszt, amit leigáz.
És esküszik: jóban-rosszban. Míg az élet
el nem választja mindenkitől. Aztán a semmi
burájában zuhan a földbe. Lefelé talál irányt.

FOHÁSZ

Emeld fel fejed szőke fűz. Árnyékod
nézegetve még szomorúbbnak tűnsz.
A hibiszkusz úgyis hamar elfelejti, hogy
megtiszteltetés volt téged sírni látnia.

Neveld a boldogságra ágaidat. Nézd,
hogy pezseg a lég. Sűrög-forog köröttes
megannyi méh. Feledd a bántást, a kérgedbe
vésett szívet. Hallgasd a záport, imádkozik

érted. Látod, a kertben minden örömet
odaadja magát a fénynek. Mondogasd
velem: Lelkem felnyitom a teljességre.

Minden fájdalmam múltam el tőlem.
Add meg a szerelmet, miként
mindennapi kenyereket, Uram.

VETÍTÉS

hirtelen megöregedett a mi közös arcunk
a szerelemben. egy reggel váratlanul
megőszült bennünk a táj, a kövek álmát
csákány törte ketté, testvériesen félbe,
jusson mindkettőnknek cipelni való.

megcsókolták egymást a virágok, de ajkukra
fagyott az isten áldjon. mi nem búcsúztunk,
nehogy a visszhang eltorzítsa egy feleslegessé
lett szót, vagy nevetségessé váljon az önmagába
elhaló többszám első személyű ragozás.

úgy éreztem magam mint egy filmben,
a vendéglő fogasán feledett molyrágta kalap.
késő volt kiáltani, halló, itt maradt egy darab
az életedből. csak zörgött tovább a vetítő, de te
már nem bukkantál fel egyetlen jelenetben sem.

LESZ MÉG

- Rosa Parksért

Elnézi az öt körülvevő úrt, aminél csupán a megvetés nagyobb az emberek szemében. Nem áll föl, juszt sem. Eltökélte, haláláig ül. Válasz nélkül maradt kérdések lázongnak benne. Mi van az égbolt mögött, s ha tényleg a feketéig vezethető vissza minden asszony DNS-e, akkor most hol vannak a tudósok bizonyítték erejű cikkeikkel és isten előtt miért láthatatlan a sok fehér között nagyon is jól láthatóan, ahogy a busz ülésére szögezi a vétó, és nem kiáltja: hölgyeim, uraim tessék, csak tessék! Lesz még valaki, aki a cinkos hallgatás és a kényelmesség helyett vállalja, hogy bilincsbe verje kezét az embertelenség?

NYITOTT FELÜLETŰ INTARZIÁK

1

gyanútlan fák törzsébe acél vág
iszonyattól vonagló boltív a fasor
a szél fel-alá járkálva zihál
az utca fényei kihunyó szemek
borzalommal őrzik a favágók
közönyös tekintetét

2

kiontott vércsepp a levelek között
utolsó gyümölcsöt érlel a folyton termő
eper gyémánttal kirakott mellűket szítál
a köd hallgatnak a házak elmúlt nyarakat
siratnak az ablakok inkontinenciás égbolt
csöpög a feledés oldószere eltávolít minden
bűvkört fényképed fölött virrasztanak a falak
félő hogy eltűnsz mielőtt megérintelek
létezésedre nincs magyarázat
tátongó távolságban hallgatsz
fekete madár keringsz az égbolt azúrjától vakon

3

a Tó mélye elnyeli az időt berozsdásodik az erdő
nyikorog a horizont egykedvű csillagok vakui villannak
meddig terjed az elismerés hatósugara a máglyák füstje
nagyobb mint a láng házak falán árnyékintarziák

4

miséznek az elmúlás magukba révednek a fák
ministránsrőzsák énekkara rézszínű lombok közé
fészkelnek a hangok kanócként lobog a viharban
kifordult fűz gyökérzete imbolygó fény lyuggatja
a sötétet súlytalan az adott ígéret elhullott magokban
rémlik az élet hallani vélik lépteid a krizantémok

5

mint komor esztendőök nehezülnek a felhők a tájra
alkalmak szövevénye alkotja a diadal mértanát
sokszögekből a világ még mindig a túlsó parton vesztegel
a bizalom csend foszforeszkál az idő porrá őrölt
csontjaiból
illatfoszlányok érkeznek észre sem vesz a hold
kivilágított luxushajó ünnepélyesen vonul át
az özönvíz éjszakán béták blokkolják memóriám
uram segíts megbocsátani tévedéseidért

KELETKEZÉSEK

és alakot ölt a végre-valahára,
szavaid túskebokra már nem ejti rabul
álmaimat. hangodban hamis arany cseng,
felismerem. falainkra újabb kérget növeszt
a távolság meredek görbülete. képzeletem
labirintusában védtelen homokszem bolyong
egy emlékkép: hol voltál, hol nem voltál valahol,
valamikor, egyetlenegy. felhalmozódtál
a sértettség korszakában és leülepedtél a viharos
tenger bömbölésétől megsiketült bábel-napok
hordalékában. és most már semmi kétségbeesés,
se csoda, egyedül az a fontos, hogy minél tovább
maradj a mélyben a hűtlenség hatvan kilobáros
nyomása alatt, és különféle fosszíliaak közé szorított
növények társaságában gyémánttá szenesülj.

DAL AZ ÉGTÁJAKÉRT

– *Blanca Varelaért*

DÉL

Talán azok a lankák, amik a csobogó
szavak forrását őrzik, vagy a nagy folyó,
ahova megtér a kezdet, a hulló csillagok,
amik a bölcsen hallgató hullámok tükrét

lyuggatják. Talán a Nap, amitől gyorsan
behegednek a sebek, a rejtőzködő erdő,
békés vadak hona, vagy a kedves halottak
hangja, ami kívül reked hallásodon.

Talán a kenyér illata, ami hajnalban
betölti a város légtérét, elnyomva
a kéményekből szivárgó gyűlölet szagát.

Nincs már út a kertig, amiben
Anyád rózsáinak jelzőtüzeit lassan
felemésztik a fagyok.

ÉSZAK

Talán az út gyászszalagja mellett
a távolságot kémlelő zsiráf-jegenyék
díszszázada, a kérdések nélkül maradt
válaszok, a katonatemető éghez közeledő

keresztjei, talán a csend, ami a sírokról
leoldja a találkozunk feliratot, a Tó
zúgása, ami elnyom minden más hangot,
vagy az a fölém borult valamikor, ami maga

alá temet minden élőlényt, a zuhanásban
elvértett gyümölcsök pufogása, mintha fegyverek,
elszorult torokkal hallgatom a széljárta szobában,

ahol évek óta élek. Sziréna hangja felezi a levegőt,
vijjogva érkezik a feledés, hogy kiszabadítson
halálmegvető hétköznapi vitézkedéseimből.

KELET

Talán a távolság futófénye a horizonton,
vagy a közénk borult égbolt súlya, talán
a kísértő szavak íze, tiltott gyümölcs,
kimondhatatlanra formált, égető jajszó,

vagy a fülek, amikben a szabadság neve
igéző suttogás marad. Talán a fekete nap,
amitől megdermed a hőre keményedő város
siratófala. Talán a szél nyöszörgése

az emberek szíve közötti űrben, vagy a
barbár erő, ami megtartja az őszi éjszakákat
az érdes homályban álló dolgok fölött.

Talán az elhaladók homlokán a magány bélyege.
Kihallatszik belőlük az árvaság. Nincs több búcsú.
De még árnyéka se, csak hamuba hanyatló parázs.

NYUGAT

Talán, mert mind messzebbre hátrál az ígélet
földje, ahonnan nagy ritkán jön csak levél, azt
is téves cím pecséttel visszaküldi a kegyetlen
szél. Talán a feladó neve, akivel régen az igaz

álmok morzsáját csipegetted a kettérepedt kövek
közül. Talán a szerelem neszezése, fészekből
kiesett, árva madár szárnycsattogása, szemernyi
láng, pislogó fény, múlttá szentesült jövő.

Járás a késhegyen, meztelen talpakkal, talán
virágok és gyümölcsök édes hona, őrhely, amit
soha nem akar elhagyni az őr. Talán a félelem,

hogy megérted a képlet értelmét, ami régi mint az
emlék, s csak a vér folytatja az utat, ahol a sólyom
rikoltását nem hallják meg a csillagok.

VIRÁGOK PÁRBESZÉDE

Fölszáll a hajnal szendere a házról.
Dübörög a csönd, beszivárog a virágok
kelyhébe, szikrákat lobbant csukott
szemük mögött, összekócolja párbeszédüket.

Szombat nehéz levegője kúszik
a mogyoróbokrok alá, összetapasztja
a kristályokat termő füveket.

A hőség behatol a házba, minden rést
megtalál, elnehezíti a vérben keringő
emlékeket, kómába esnek a rózsák,
amikor elsuttogom ültetőjük nevét.

TAVASZMADÁR

– *Uwe Gressmannért*

olyannak látja a világot, amilyennek
lennie kellene. így érvényét veszti
az eljövendő századok fenyegetései,
és lemondhatnak a világvége-hisztériák
szervezői. szeretett tárgyaival rendezi
be az univerzumot, látja a természet
magától értetődő tusvonásait.

a jó szándék ívfényébe fogja a világot,
cipőjére föld ragad. magában hordja
a teremtés gondolatát, ügyel, túl nagy
szelet ne kavarjon a felhőistálló alatt.
ficnikre tépi a kilépőcédulát, még marad,
idő is elhagyni a talpára gyülemlett sarat.

hosszan elnyúló híd a távlatok két vége
között. fehér ágyneműjéből előkiáltja a tájat,
roppanó ágaknak énekel, míg a közlekedési
lámpákkal együtt zöldre váltanak. nem érdekli,
hogy minden távolodik, mintha nem akarna
tudomást venni róla. öröme telik a belőle sugárzó
fényben, nagy levegőt vesz a következő dalhoz.

AZ ELMŰLÁS FELSZÍNE

törvényesített nehézkedés horgonyoz
a földhöz. testemben emlékek-vágyak
pontos egyensúlya.

amikor szívemből végleg kikopsz
mint ruhából a rajzolt minta, jeleidet
többé nem fogja az idő radarja.

az ajtó enged a dörömbölő változásnak.
csillagképed nyelvtanát nem kutatja tovább
a fennmaradás, nem verődik vissza

az elmúlás felszínéről a hangod. csak
vessző leszel egy régi mondatban, ami
elválasztja egymástól az összetevőket.

SZÁRNYALÁS

– *Greguss Sándornak*

Hó szítál és egy vándorsólyom elhullott tolla.
Visszaírom a madár szárnyára, és írok neki,
legyen hol innia, egy tiszta forrást, aztán egy
belátható mezőt a sikeres vadászathoz, a dér
vert csipkéi előtt bókoló bokrokat, alattuk
megbújhat, a hó alól kitakaródzó hegyeket,
felettük szabadon lebeghet, felhők kibomló
zászlóit, ami mögül mindebben gyönyörködik
az Isten.

Bebábozódik a ma és színpompás pillangó
képében kikel belőle a holnap, rászáll a
káoszelméletre, az arányosságra, Einstein
kiöltött nyelvére, Da Vinci magas homlokára,
Darwin ökológiai fülkéire, Basó Kasenjára,
Szécsi Margit nyírott hajára, az énekesmadarak
pártállására, az előítélet láthatósági mellényére,
Buddha megbocsátó mosolyára, Shakespeare
szexuális beállítottságára, törvényben rögzített
évfordulókra, a mostvagysoha emlékművére,
hősök kasztjára, beomló mellkasukon porladó
kokárdákra, ezerkilencszázötvennégyre, a Költő
születési évére, a város megfejthetetlen álmára,
amiben áttelel a közöny, elütött sünök szemében
foszforeszkáló rémületre, és sorolhatnám még,
mi mindenre rászáll, de olyan finoman rebbenti
szárnyát, nehogy a világ másik felén
vihar támadjon.

EGYSZÓLAMÚ KOGNITÍV DISSZONANCIA

Egész éjjel attól rettegettem, hogy először a szád fogom elfelejteni. De reggelre hangod nyomában újból föltápaszkodtak a füvek. Körülállták a friss csodát a fák, összefonódtak a csupasz ágak, hogy elrejthessem az idő elől azt a keveset, ami maradt belőled. Csókod édesét rég elemésztette az avar, emléked csontvázára bélpoklos varjak szálltak.

Imádkoztam, ha a partra érsz, ne legyen ott a révész, és evezőcsobbanásában ne halld meg a lélekharangot. Kértem az Istent, szeressen nálam sokkal jobban, ne ostorozzon jeges esővel és juttasson eszedbe a vadkankalinok illatával.

Boldogtalanság áztatta a meghűlésre érzékeny platánok kérgét. Hajléktalan kutyák ugatták: jó napot, pedig nem tanították őket illendő köszönésre. A vonatra várakozóknak ezeregy éjszakát ígért az állomás fűtetlen váróterme. Betevő falatért énekeltek a hattyúk a jégen. A tükörkép megfagyott a Tó szemében. A Jézus-szoborra valaki takarót terített.

SZAVAK VILLANÓFÉNYE

szavak villanófényében a táj végtelen
várakozásra gombostűzött fénykép.

rejtőző vad a rettegés tetszhalottja,
mint bölcs guru visszafojtja szívdobbanását.
patája nyomába összefolynak árulkodó homokszemek.
mindig akadnak júdások.
most a lapulás művészetét kisiklott árnyékok
rikoltása riasztja meg.

vetkőző dáma a borzongó fűz.
felszínen futó gyökérzetét átkozza,
mert vad viharokban
álmai lombkoronáját nem tartja meg.

kihalt folyosó a fásor. titkokat lehel.
az aszfalt érzi a föld súlyát. egy kókadt
napsugár fényérzékeny árnyékot elemesz.
demarkációs-vonalat húz tegnap és ma között.

megadón felfedi hasát a hajnal, hanyatt dől
hamis ígéreteken. apró reménykék lenyomatát
őrzi a jégvirág. felkínálkoznak neki pucérkodó ablakok.
kis tócsákban emlékek riannak. tükörképében haldoklik
a város.
két végtaghiányos platán *mit érdemel az a bűnös*
színművet játssza, de a taps elmarad. a csönd
fagyott lakat a bizalom kapuján.

ÁZOTT SZIVÁRVÁNY

– *Oszip Mandelstamért*

Metszett velencei tükör a Tó, mélye
önkívületében aprócska hal ficáncol.
Fényfüggöny ereszkedik a partra. Néma
a menny, boltívére egy angyal ázott szivárványt
tereget. Hiányzó párja után telesírja a kakukk
a légteret. Évgyűrűik szaporodásának
hangjára meditálnak a fák. Gyűrt organzából
szirom a pipacsokon. Gyógyfű illatú csendben
a Tejútról lecseppen egy ismeretlen csillag.

Jól ismered a bánat okkerszínét, szíved most
vad színeket kíván. De csak a tapasztalás
fogad örökbe, csuklódra az idő teszi kérges
ujjbegyét. Szűkülő szavak sziszegnek benned.
Fekete szurok az ínség. A kiengesztelhetetlen kor
félretaposott cipője vagy. Könnyé válsz az őszinte
emberek álmában. Valaki szemének tengerébe vágysz,
hogy elnyerhesd létezésed jogát. Napra-nap a rizsfehér
papírra zuhansz és ponttá zsugorodsz a mondat végén.

A BÉKESSÉG RENDJELE

magamnak féltem eleitől fogva
rajtad kívül nem voltak idegen isteneim
a te gyönyörködtetésedre halaszthatatlan
zűrzavart készítettem és megfeledeztem
a nyugalom napjáról de szerettem és tiszteltem
anyádat viszont mindenki kínját elkívántam
ó én szegény szakképzett szenvedő

de ma kihallgattam a virágok tanúbizonyságát:
viharok tilalmaival nem törődni tenni a dolgunkat
osztódni a virulásban nagy levegőt vettem
eltöröltem a kérdőjeleket és érdemem szerint
kizárólag igeneket kiáltottam az ígéret-hava felé
mellemre tűzte a nap a békesség rendjelét

A BIZONYTALANSÁG ASPEKTUSAI

– *Elie Wieselért*

Ki felel a lelencre csapott kavicsok
életre hívásáért, és ki szól rá a Tóra,
ne görgesse őket közönyösen?

Vajon örömében vagy bánatában
kékül el a hortenzia, amikor megváltozik
körülötte a befogadó közeg PH-értéke?

És a tél vállalja döntésének felelősségét,
amikor elfojtja a virágok lélegzetét, hogy aztán
kiadja testüket az imbolygó időnek?

Miféle lázadást követnek el
az érvénytelenített eszmék szobrai
a demokrácia változékony hőmérsékletében?

Mitől olyan gőgösek
a megszerzett tárgyak, amikor a semmitudás
bizonyosságával állnak a polcokon?

Milyen színű falakat emel a gyanakvás
a nyughatatlan lelkek köré? Miért hiszik
a halandók, hogy erőfeszítésük fontos és misztikus,

a szerelem és a szabadság által megáldott
célt szolgál, pedig csak a boncolókés tart ki
mellöttük a legvégső pillanatig?

ARÁNYTÉVESZTÉS

Hétfők által letaglózott vasárnapok.
Összedőlt nyár, penészes búzamező.
Felnőtté váló ősz hordja a kertek alá
az elmúlás üzenetét, aztán a tél által
felvásárolt dalok, amik mellett még
melegedni lehet. Csókok helyett
bibircsókok. Szívek kőlapjai alatt
rejtegetett évek. Boldog pillanatok-
kal etetett fény. Felismerhető
a felegyenesedett magány.

JAJONGÁSOK TRIPÓDIÁKBAN

évezredek óta vágyom
szád ízétől lerészegedni
de messzebb vagy mint

a végtelen karcsú szelek
susognak rólad a kerekded
horizont alatt

egyszer majd eljössz
hirtelen de jaj nekem
felismerlek-e még

illatodról dalolnak
szédült égtájak ki vagy
ki voltál nekem

INTELLEKTUÁLIS TÉRERŐ

– *Kedves Jánosnak*

arénapok. bronzok zuhogása.
fájdalmak forgatagán át hangok halmaza.
szívdobbanások zűrzavara.
a szerelem rejtjeleit verő pulzus igaza.
konzervált emlékek. árnyékok siketsége.
a kétségbeesés villámlása. porcelánélet.
eretnekmagány. befalazva hétköznapiak
hullaházába. éjjel az ég vakablaka.
virrasztó költemény. gyámoltalan visszhang.
napkelte lila stólája. emlékezet(té)vesztés.
kínok kálváriája. hajszálrepedés a tér görbületén.
ürességre záruló végtelen, lepkevadász idő.
tükrök és trükkök hipnózisa. rongykor.
szerelem madártávlattól. szívkövületek.
tőmondatok akusztikus amfiteátruma.
modellt állsz az örökkévalóságnak,
törött percek cserepe felsebzi arcod.

HALLÓTÁVOLSÁGON TÚL

bilincs nélkül szabadon állnak a polcokon
az emléktárgyak, kitartanak mellettem. a gond
ólmkatonái körbevesznek. a zápor valami régi
széphistóriáról motyog, lerészegedik tőle az árok.
mihez kezdjek ezzel a véremért remegő vámpír-
szerelemmel? szemed tűzéhez imádkozom, ne vakítson.

eljön az én időm, megöregszem nélkül is, mértéket
vesz rólam a halálhoz az élet, csak az igazolhatja
költészetemet. egyetlen soromat nem adom könnyű
kezű költők egész kötetéért akkor sem, ha egyedül
kell hahóznom az irodalom kábelrengetegében.
verspribékek fölnégyelhetnek, szívem a lobogóm.

kit ékesítenek a zálogban rekedt családi ékszerek?
kié ez a föld, ami alá igyekszünk? a hajnalban kelőké,
akik hangokat próbálnak kisajtolni a részvétlen
csendből. a hallótávolságon túli segélykiáltásokra
senki se figyel. Ültetünk, vetünk, más arat helyettünk.
hamuban fürdünk, álmainkat közösségi portálon

posztoljuk, a teremtfő fenntartja minden változtatás
jogát. vasárnap van, csupán a napok neve változik.
a bankok jóllakottan szuszókálnak. mikor jövünk
ki a gödrökből? a béke kéklő rongya az égen. isten
felmos a mennyben. itt a földön oly kevés kell
az embernek: egy otthon, s hogy abban várja valaki.

IDEGENNYELVEN BESZÉLŐ CSILLAGKÉPEK

Ki gondol a történelem ministránsaival,
akik idegennyelven beszélő csillagképek
alatt sírdogálnak? Ki énekel nekik altatót?
Anyjuk hiába hívogatja őket az oroszul
hallgató föld alól. A sírkövek régen
belefáradtak tartani az élet zűrzavarát.
A Sohasem villámlásától szétroncsolt égen
kihajol az egyetlen vigaszt ismerő. Hallgatja
fohászkodásomat. Kérlek Téged, Uram,
mentsd meg az elkóborolt bárányfelhőket,
nehogy szétzúzzák koponyájukat
a rogyant sírköveken.

ADALÉKOK A SZÍNEKHEZ

– *Szigeti Szabó Jánosnak*

A teljesség színtere ez a magány. Már csak az egészen egyszerű dolgokkal foglalkozol, felszeleteled a napszakokat, olyan áhítattal érinted őket, ahogyan anyád egykor a kenyeret.

Nem érdekel, élő vagy halott csillagokhoz közeledsz. A fontos a közeledés. Pontosan tudod, a fehérnek álcázott fény láthatóvá tételéhez szükség van sírásaiddal összekarcolt szemlencsédre.

Az ablaküveghez ütődő elefántcsont fehér neszek egy valaha szeretett személy nevét szótagolják. Vajszlínűek a mozduló formák, de porcelán fehéren hallgat minden, ami eddig is néma volt.

Az örömök krémszínűek és a tömör mélységet lazítják. Rózsa, kellene mondanod a varázsszót, de ajkaid - méltatlan szerelmek, csókok, szavak háborús halottait - lassan mésszel festi be az idő.

Mihez kezd majd veled a hétköznapiok színtelen sivataga? És mi lesz nélkülöd azokkal a színekkel, amik a csönd csiszolt prizmaín áthatolva szétkenődnek a falon? Mondd el gyorsan: jég színű a valószínű.

Emberi léted legfőbb bizonyítéka, hogy legjobban az izgat, mi lesz azzal a hajnallal, ami hótisztára mosott kendőként szökkent arcodra, hogy feltartóztassa alabástrom-fehér sóhajod.

FÖLNÖVŐK

Köszönöm, Uram, hogy borús reggeleddel
eszembe juttattad: ez is egy reménytelen
nap, amit túl kell élnem valahogy.

Köszönöm, hogy megmentettél
a lábszagú utasoktól, akik titokban
levetik cipőjüket a távolsági buszon.

Köszönöm, hogy figyelmeztettél
egy gyászjelentéssel, hogy bár a szeretők
meghalnak, de a szerelem örök.

Beszéded egyértelmű volt, akár a föld,
ami ma egy kedves halottra hull, de nem
értem ezt a hó kapui előtt toporgó ősz.

Fülem huzatos labirintusában pontatlan
morajlik tanításod. Vadludak rekedt tutulásában
hallak, miközben október roncsolja bennem a nyarat.

Újabb tévedésekbe kezd a város, határában
kolduló tenyér vagyok. A távolság fényűzésében
lassan fölnövök magányodhoz.

TÉRLÁTÁS

Kiterjedt térlátás élesíti az álmok dagerrotípiáit.
Az elvesztegetett idő szétfolyik, kiolvadnak
a hibernált férgek. Már nem török több diót
a rigóknak, pusztítsák a lárvákat. Rügyek
ragacsán megragad a litániára hívó harangszó.

Hazudni mért is ne, a szavak összefekszenek
a szélhámos fogalmakkal. Itt semmi sem közös.
Rossz a leosztás. Övék az érdek, miénk a szégyen.
Soha megvalósuló álmok domborzati térképe
az arcokon. Majd behajtják azt is. Álomadósság.

Tapintható nyomor. Ahol nincs ételmaradék,
ott nincsenek egerek. Csak emberszabású
patkányok. A szorongás katedrálisánál szemét
meresztgeti egy túlélő árvácska. A postás mindig
egyszer csönget: van itt valaki? Pokolba csomagolt

krisztusi szeretet. Vissza a feladónak. Szakadékokat
mélyít az együgyű beletörődés. Csöndben nem lehet
ellenszegülni. Szabadságketrec. Ki van belül
az előítélet szögesdrótján. És holnap ki lesz?
Gyűlöletsokk. Húzzunk sorsot. Kié a rövidebb?

Ennyi bűn megváltásához klónozni kell azt a bárányt.

DISSZONÁNS ROMÁNC

– *Andrës Segovia-ért*

Az éjszaka fekete sörényét,
a város kiegyenlítetlen számláidat lobogtatta,
és láttam, karod esőverte kikötőjében
minden emlék lámpáját kicsúzlizta a csibész feledés.
Fájdalmamat zálogba tettem a végzetnél.
Kiváltani úgysem fogom.

A világtalan úton bolyongó,
vakon született pipacsokról eszembe jutott
az a nincsen tovább pillanat, amikor
egy isten áldjonnal letöröltem arcodról
a bánat hangulatjelét.

Falak négyszögletes csöndjéből a kutyaugatásos
éjszakákba költöztél, csüngő hasú Hold alá,
de hiába kerested az érintés hatalmát.
Szerelmünkben folyton inkognitóban voltál.
Néha még felhangzol, valahonnan a távolból,
spanyol gitárral kísért disszonáns románc.

HELYIÉRDEKŰ IDŐ

legtöbb perced a várakozással telik. csalódások lassú kórja végez terveiddel. betakarod a rózsafát, amit a remény idején ültettél. legtöbb időd a mindennapi gondokra megy el, leginkább a várakozásra, amiből egy kísértet nyújtja feléd a kezét. kopasz fák közé teregeti szomorúsága tengerét a végtelen. a sötétség kerítését tapogatja az út. fontos részleteket fényképez a villám, vakujától percekre elvakul a hold. mint törött nád roppan egy hang a Tónál. a túlparton hegyek sebeit mossa az eső. a fény születése előtt magától fölpattan a szekrény, széttárja szárnyát, kiömlik belőle a homály, hiába minden lámpa, betölti szobád, azután kifolyik a kertbe, egészen a bizonytalanság fészkébe hordott fűszálakig. nyugodtan vársz a helyiérdekű időben, tudod, bármikor véget érhet minden ebben a régi karosszékben, amiben még szegény anyád olvasgatott. észre sem veszed, ahogy a pillanat vitorláit megfeszülnek és álmaid tova úsznak egy ismeretlen kikötőbe.

AMÍG NEM VOLT

Amíg nem volt szó szerelemről, súlytalanul
repdesett kezed a bontott ág felett.
Fölvontad titkaid fehér lobogóját, amit
a faragatlan szél cafatokra tépett. A fák
megvádoltak hűtlenséggel, nem hitték el,
hogy te vagy a fény temploma.
Még hány tavaszról hadaró rigónak kell
följánlanod hűséged zálogát, vacogó szívedet?

Álmaid ünnepi üzenetét bekormozta az elmúlás.
Fagyott ágakon nagyobbbat roppant a kétségbeesés.
De aztán a jég kiengedte rabságából a tájat,
és a kettős látású tócsák mélyében minden újjászületett.

Bizalmas kettesben éltél a hallgatással. Vándormadarak
szárnyából kihúztad a gond tövisét. Gyámolítottad
a fagyban megdeformálódott kaput: az enyhülés
hamarosan összeigazítja a térközoeket.
Figyelmeztetted a csalogányt, nem lehet a halált
megzsarolni. Halkan hálálkodtál egy zárkózott
rózsának: köszönöm, hogy havas arccsontodon
kibomló mosolyoddal egész télen erőt adtál nekem.

KÉT BOLDOGTALAN

– *Walt Whitmanért*

Kórosan elszaporodott sejtjeiben a magány.
Halálhoz hasonló pillanatban feküdt az ágy
bal oldalán. Szívében évek óta a félelem
anarchiája dobolt. Mintha valaki legrosszabb
teléből szabadult volna. Hosszú időbe telt,
mire ráébredt, ez nem a halál, ez maga az élet.
Ráadásul olyan valóságosnak tűnt.

Jó ideje nem evett, csak magából.
Kipipálta teljesületlen álmait. Bekente
a tengerre néző tévedésmentes célok hátát,
nehogy leégjenek. Kutya idő volt. Dobott
egy csontot neki. Mindig visszahozta.
Nem apport, te bolond. Nevettek. Egymáson.
Boldogan. A Nap közelebb ereszkedett,
nézte őket, két szegény boldogtalant.

SZÓTLAN PARTOK

Örvény támadt a pohárban, amiből ittál.
Mosolyod mögött kardok villogtak.
Ígéreted zúzott kövével tömted ki vánkossom.
Csendek buggyantak ki pórusodon. Kioltottam
a vércörömben keringő arcképed, mert fortélyos
dalaiddal eltérítetted a fecskéket. A békés
egymás mellett félés maradt belőled.

A bukás éppúgy ragyogott, akár a győzelem.
Nedves celofán volt az ég, mogyoróbokrok hátát
paskolta az eső. Elügettek az esztendők.
Senki sem állította meg a szobába zúduló éjszaka
megáradt folyóját. Elhullatták álarcaikat az évszakok.
Tapintható lett a kontinensek távolodása.
Szerelmek szikkadtak a szótlan partokon.

SZÍVÜNK SZERTARTÁSAI

levelemben előkelő üresség
a szerelem a halál ellenszere
lehetett volna
de szívünk szertartásaiban
a misekönyv egyik lapja
rácsukódott a másokra

megpecsételődött a színek sorsa
amikor szemedben megfeketedtek
mindvégig az töltötte be életem
amiről sosem beszéltél
elvágyódásodról
a messzeséghez láncolt ég alól

az ittmaradás kínjában
kétszemélyes ágy lett a kert
némán terül el rajta
az ég azúrkék lepedője

HIÁBA

Hiányzom? Úgy, mintha hiányozna a szíved,
a májad, a vágyott ébredés egy valóságosnak
tűnő rémálomból? Szemed sötét fellegéből
előtörő szivárvány vagyok, amiből hiányzik
kedvenc színed? Éjszakánként a hiány a nevem,
s úgy fekszel a paplan burkában mint elveszett mag?
Úgy érzed, nem vagy története annak a tájnak,
amiben élsz, eszel, alszol, csupán derékba vágott fa
vagy a folyó szegélyén, és csontig kifosztott
mezőn madárijesztő mágiájával állsz, tudván
tudva, hogy a szeretteid sírja alatt alszik a fény?
Tudod, a megcsonkított madarak megfelelnek
dalolni az évfordulók tiszteletére, és minden
fájdalom elmosódott évszámmá csitul a köveken.
És hiába terelsz lelkedbe szelíd nyáját, egyszer
magad is eltűnsz szavaid között, és nem tudod
mivel visszaperelni utolsó lélegzetedhez az arcom.

ÓRAÁTÁLLÍTÁS

Levedli bőrét a tél, visszavonulót fúj a fagy.
Minden irányon köd. Emlékeimben tökéletes
térkép a tested, arcod helyén elgazosodott rét.

Illúzió ez a nap, meg sem közelítik a lehetőségek.
A reggel mindig fénnel hinti be a küszöböt,
elválasztja a hazárdírozó esküket a nyugtalanító
sorbaállásoktól. Töltök magamnak egy dalt,
elkortyolom. Magányom cseppje olajosan folyik le
a pohár oldalán. Ez nem szerep, ez kényszerű együttélés
a hiánnyal, a felelőtlenül elfeledett eszmékkel.

Többé nem akarok lefeküdni a szomorúság
démonával. Durván beszél velem, mihaszna
lotyónak nevez, azt mondja majd ő megvéd,
ehelyett sötétzárkába tesz. Szerinte így majd
ráéhezek, de én már nem alkuszom meg
egy viharvert dicséréssel. Miféle bünt követtem
el, hogy mindennap böjt?

Ideje van a kertészkedésnek! A hajnal sem hoz
szabadulást. Orosz rulettre hív az idő, ma én nyerek.
Szemgödrömbe zuhan a nap. Hártyavékonyak
az elvesztegetett évek, átrágom magam.
Kísértetiesen üres város díszletei közé jutok,
elnevezem rólad. Egy sirály lábára kötöm
sorsomat, vigye, kell a fenének!

Nem garancia a méregdrága töltőtoll ára sem, elcsöppen
belőle a ma. A semmi órája ez, pedig tudom, a semmi
egyszerűen semmi. Nem üres, nincs tere, árnyéka.

Már nem akarok kiszámíthatatlan esték szerint élni.
Kihagyom a nyári időszámítások zajos fesztiváljait,
megbocsátok a fényben fürdő küszöbnek, és a test
átmeneti ünnepeit minden órában visszaállítom.

RECITATIVO

– *Burai Pálnak*

Kivirágzik a Mindenség, ha lázban ég, hulló
csillagok szinkópáin töpreng a Teremtő.
Szükségtelenek az érvek. Ami épp most van,
ünnep. Ami véget ért, többé nem lesz már, soha.
Szív alakú felhők az égen. Karton ruhában,
kicsi lány sodródik, romlatlan orchidea.
Húsevővirág és gazella. Egy az egyben.
Nagyon messze, túl a látóhatáron, mintha
karnyújtásnyira. De csak délibáb.

Jól nézd meg, azután azonnal felejtse el,
lélegzeted ne mérgezze reménytelen
szerelem. Különben lehetsz nyíl, lándzsa
vagy golyó, végül saját magad céltáblája
leszel, mint balesetben rettentő mollban
szólaló szonáta az aszfalton: vérből, szívből.

Ne számold, hány bőrt nyúz le a nyár a fákról.
A szökés útvonalterve a szitakötők szárnyain.
Az ősz falevelek torlaszaival áll ellened,
felnyílnak benned titkok zárjai. Az ember
nem tudja, miben keresse vigaszát. Nincs
irány az égtájtalanított bolygón, a semmi
ad fogódzót. Dallamok harangvirágjátékába
zuhan a kezdet és a vég.

Befelé fordulsz, hogy ne lásson, hogyha már
világosan nem lát. Az ébrenlét függőágyán
lebegsz és egyre csak őt látod, nagyon messze,
nagyon közel, mintha karnyújtásnyira,
a végtelen imbolygó határán.

TRIPTICHON

ki tudja hány napkelte után váltál
súlytalanná lelkem zárt terében.
ne vágyódj utánam mint viharban
kifordult növény a föld után. én már
nem sietek boldogtalanná lenni.
belefáradtam a folytonos megfelelésbe.
tekinteted üvegházában szép kövérre
hízhatnak a páracseppek, némán csordulnak
alá, kiöblítik belőled az idegfeszültséget,
végül a szívverést és akár a megöregedett
ház nyögdéssel benned minden emlék
rólam. esténként még körbejár egy könnyű
fuvallat, akár a csók, amit mindketten
elfeledtünk.

+

az út fekete korbácsa végigsuhintott
a táj meztelen húsán, csattanásától
megugrottak az erdők és a messzeségbe
hátráltak. mint sűrű eső, távolság zuhogott
a szélvédőre. alig láttuk tőle a templomot,
ahol örök hűséget akartunk fogadni. az út
az égbe futott, vele az évszakok, reményeink,
és a világ megannyi gyönyörűsége. eltűntünk
valahol mi is, csak apró villanás maradtunk
egymásnak. két távoli csillag magányt pulzáló
fénye.

+

ó, régi szép idők, amikor a boldogságtól
sajgott a csontom. ma már mosdás után
a halál szelével szárítgatom az arcom.
csigalassúsággal telnek az órák,
fénysebességgel a napok. közeledem
önmagamhoz. ködkendővel kötöm be
a fák szemét, én már nem leszek hunyó.
hidegen hagy az ágyamnál vergődő papucs,
a humusz alatt térdeplő gyökerek, mások
elmebaja, dicsfénye, romantikus története.
költészetemre roppant érzékeny tárgyakkal
veszem körül magam. elmesélem nekik,
milyen sokáig kerestem a szerelem hőtérképén
a legkedvesebb arcot, de csak szívem tűzhányójáig
jutottam és szép lassan mély árok lettem
a szemem alatt.

NÉZŐPONT KÉRDÉSE

1

nem vettem senkinek játékból sem gáncsot
ha valamit tettek mások irigység helyett
büszkeség töltötte be szívem mikor kicsi volt
nem hagytam sírni a gyermekem hiába ellenezte
a szakirodalom éjszaka is mellemre vettem
régén kiismertem a jósággal kikövezett utat
de máig sem tudom miért olyan sok a kő
amiben elbotolhatok

2

már nem írok földindulásokra nem elég tartós
a glóbusz kérge szép lassan elvándorolnak
tőlem a tárgyak az ég csillagokból előre gyártott
fejfát ácsol három h-betűvel kezdődő lejáratos szóval
összeszegezném de szertefutnak

3

magamban élek mint messze ágazó folyó
naplementekor lángoló szenvedélyüket
elviselhetőre hűteni hajjaim hangulatába
merítik kezüket a szerelmesek napközben
hullámaimon gyermekek kövekkel kacsáznak
nagyokat rikoltanak a győztesek

a magány tengere felé tartok ahol összefutnak
nagy tettek kis visszhangjai medremben
hétköznapiak örvénylenek fájó emlékek fakó
plakátjai gondolk egyet zúgóimmal elsodrom
valamennyit nem sírok értük mert akkor

árvizemmel torkig lesznek a házak megfulladnak
a föld alatt alvó magvak és az emberek szíve
teleszalad kétségbeeséssel

megtanultam hogyan kell megrövidíteni
az árnyékom ismerem a halál cicomáktól
mentes házát tágas és nyirkos többször jártam
ott de hiába marasztalt visszavágytam a nyárba
hogy tűzébe dobhassam szelíd üzenetem
még nem száradtam ki két túlpartom van
minden csak nézőpont kérdése

SZABADULÁSOK

– *Adam Zagajewskynak*

v-alakban törik az égbolt vakolata,
csapatosan emigrálnak a madarak.
az édes fövényen jelzőtüzek: remények
bomló tetemei.

két utazás között
vagyok elnyűtt tegnap és ismeretlen
holnap a fejevadász időben. semmibe
vesznek a hegyek.

mindennél erősebben létezik
bennem egy eső elé tündöklő part.
rendíthetetlenül magamban hiszek
mint a fény, azért képes kettéválasztani
az ön maga azúrjában gyönyörködő vizet.

inszomniás éjszakákon
a képzelet tüzénél böngészem életem
fedélzetén halálom hajózási menetrendjét.

repedt formaként lehullik rólam
a foszforeszkáló reggel.
valami szerelemről halandzsázik a városháza
előtti téren a szökőkút. minden vágya
szabadulni a gravitációból.

ÖLDÖKLŐ NYÁR

Megmaradsz bennem, mint idejétmúlt lehetetlen.
Arcodat a feledés sivatagáig viszem.
Útközben elmesélem a kiégett füveknek
könnycsatornád aszályát, a csend repedt kupoláját.

Bájos szavak antológiája, Te!
Öldöklő nyárnak mondalak, és azt kívánom,
érezd úgy engem, ahogy nyomorék az amputált végtagot.

Szívem zárkájában megvetem halottas ágyad,
lemondatom rólad arcod. Szemfedőként rád terítem
a megszakíthatatlan messzeséget.

Aztán kicsit még úgy létezem, ahogy jó nekem.
Megértem, minden tűz addig ég, amíg van, ami táplálja.

TÖRVÉNYEK

– *Carmena Ciomărneanunak*

Valahonnan sarki fény kél, neonzöld köteleire
csillagokat csipeszel a szél. A híd
nagy távolságból megérzi a léptek súlyát,
csak a fák ismerik a helybenmaradás törvényét.

A közeli lovardában a vágóhídra gondol egy ló,
szempillája rezgésétől rengés fut végig az úton.

Nem ismétlődnek meg a csodák,
csak közömbössé válnak, ahogy
távolsági buszon az utasok arca.
De állandóan foszforeszkálnak a magasban
újabb szép történetek. Néha eltűnődsz,
hogyan megy végbe ez a körforgás, és szeretnél
mindent magaddal vinni, amikor már csak
egy vakon született Nap őrködik fölötted.

Ondolált esőfelhők vonulnak a tisztára mosdatott időben.
Szavak jégverése látóideged lombján.
Az éjszaka közepén felnyíló gyermekszemből,
Isten tekint rád, amitől gyengül a magány feszültsége.

Toporgó másodpercmutató ellenére is
felejtsd el, hogy gyorsan boldognak kell lenni.
Nézd, milyen kis dolgokon múlik a világ.
A valóság érvelését hallgatják a fák,
elszorult torokkal zuhan a csapzott táj fölé a Nap.
Egy hangyára lát, ki azon töpreng,
hogyan vihetné fűszálak erdején át a morzsát,
amit a tegnap itt felejtett.

Vagy gondolj a tollpihére. Egész fiatalságát
egy párnában éli le, fogalma sincs arról,
hogy a világnak nem csak egy kiterjedése van:
a súly. Ha valahogy kifurakszik a cihából, vígan
táncol a parketten, észre sem veszi, hogy
mindenféle fuvallat azt tesz vele, amit akar.

Most menj, kényelmesen haladj
az égbe futó úton. Kár a sietség.
A távolság úgyis a szélvédőre csapódik.
Mögötted lemarad a nyugtalanság,
és egyre kisebb lesz a messzeségben.

COMPUNCTIO

Kizárólag az idő meszesgödre állítja meg
a levegőbe merőlegesen hasító jajszt, a
gyermekévek hangjait. A föld nyelve
belevési a kövekbe tökéletlen szeretetünk
szavait. Mosolyok indázzák be a mozdulatot,
miközben kilép a kőből egy boldog gyermek,
ahogy tengerből a tisztára mosdatott csillagok.

Arany inga a Nap, a falakon megtapad a fény.
Bevilágítja a sebezhető várost. Csak a szél
ismeri igazi arcát, amint maga elé mered.
Egy kutya nyomába vegyül egy angyal lépte.
Döbbenetesen nyugodt a horizont. Valahol
itt kezdődnek a végső elválás előtt az utak.
Szívből bánja, aki lemarad. Megbánja,
aki tovább halad.

ADALÉKOK A BÉKÉHEZ

– *Edward Griegért*

már csak a mi kedves fasorunkban létezik
a béke ott lézeng mint szökött diák cicázik
a napfénnel kikacag egy fatörzs mögül
kukucs mondja és elillan a szomorúság

hócipőm tele újabb lyukat hozott
Asse anyó dalát dalolom pedig
Kurázszi mama vagyok használaton kívül
maradt babakocsin tolom a fiamhoz

kirokkant fák sóhaját mindig sietnek
az emberek mintha ezzel haladékot
nyernének nem szólítanak meg
köszönésemet felhúzott szemöldökkel

viszonozzák szegény bolond verseket ír
s ki tudja még milyen őrültségeket csinál
holnap találkozunk mondja a Jézus-szobor-
nak az unokám és szóra mozdul a kőszáj

ki tud ellenállni egy tiszta lelkű kislánynak
bárcsak ne lenne demonstrált a szeretet
karácsonyi fényliánnal ha csak néhány napig
nem gyűlölködnének az emberek már megérné
pazarolni az áramot a fenébe is

SZERELMÜNK CSILLAGKÉPE

idegsorvadásos rétek vadvirágaként megtanultam
ideje van a megérkezésnek már nem a hova lényeges
csak akad egy szabad gödör ahol nem csörget
homokba fulladt pásztortáska magokat a föld
és a téli álmukból ébredő gyíkok nyújtózásától
nem rendül meg a ködglóriás hegy a visszeres
ingókövek nem nyöszörögnek mert megrabolta
súlyukat a hozzájuk dörgölődő szél ahol aprókat
lélegeznek a rügyek nehogy széthulljon a szerelem
neolitikumi bizonyítéka a valdaroí pár összefonódott
csontváza szempillámon a bánat sókristálya nyugodj
meg kedves minket nem zaklat majd holtunkban
a civilizáció szerelmünk csillagképe lassan elhalványul
mint az utolsó cigaretta amin megosztozunk még egy
döntő éjjelen és amikor az emlékezés képessége végleg
elhagy bennünket többé nem szerethet bele egyetlen
bolygó sem a szürkület nyelvén suttogó égbe
nem marad más csupán az ajtón túli parttalan sötétség
de senkit sem érdekel akkor már hogy melyikünk állt
a küszöb túloldalán

REBEKA LÁNYÁNAK

– *Tóth Katalin Miragenak*

Beköltöztél magadba, sorra elhagytad
múltad állomásait, aminek falán plakátok
hirdették: a mentőkocsik mindig időben
megérkeznek. Most rakjál könyveidből
máglyát, hadd melegedjenek az emberek
az összezavarodott évszakokban.

Kinn a szabadban falhoz állítja a
menekülési tartományokat az idő.
Béke van, de átsüt rajta valamiféle
telhetetlenség. A Tó rozsdás frázisokat
locsog, amin paprikajancsik nevelkednek.
Nagy lánggal ég a papír, amiből könyveid
készültek, már nem törödsz a fűtőértékkel.

Rebeka lánya, állj fel, méltatlan hozzád a por.
A szabadság halványkék látomásaitól
megszállottan, kész vagy valóra váltani
az álmaidat, akár életed árán is? Még akkor
is, ha tudod, hamis a kibiztosított szó:
helló, hogy vagy.

Meglátod, ősz lesz hirtelen. Véredbe özönlik
a kétség molekulája, a tél egyre keményebb
satuba szorítja lelkedet. Ha nem tudsz aludni,
felkelsz, egy bárányt látsz legelni a kertben
fehér jázminzuhatagok között. Akár egy
tanúságtétel. Sosem tudod elnémitani a fogai
között harsogó fűszálak béketüntetését.

Hajnalban a saját illatuktól betépett rózsák
dajdajozása ver fel, aztán csak fekszel
mint két gondolatjel közé zárt lényegtelen
mentegetőzés. Délelőtt megnyugszol.
A dolgok végül is kivárták, amíg megértésed
hozzájuk fejlődött. A cipősarkadra tapadt
falevélről eszedbe jut a hűség.

Délben már dalolsz, szabad vagy mint
a részeg rózsák, akik nem merengnek
azon, hogy a föld köti őket magához vagy
ők ragaszkodnak a földhöz mindhalálig.

SZEPTEMBER

Mindent magába ölel a földanya
hava. A szerelemvirág elhullatja
a visszatérés lehetőségének magjait.
Arcodról eltűnik az árulás gőgjének
árnyéka, csupán a profilodra tűző
bágyadt napsugár igazolja, hogy
grimaszok és egy alattomos mosoly
rétegződik egymásra döntésed nyomása
alatt. Még mindig megnyerő maszk.
Mától Szeptembernek hívlak.

A fájdalom foglya, nézem a feldúlt lakást,
szomorú mérleg. Melyikünk szegényebb?
Kínok között elvetéllek. Közénk emelkedik
a távolság tornya, már nem is látszol. Kint
a kertben halódik a zöld szín és minden
éhségnél hangosabban kiáltozik: Szeptember,
mégis milyen alapon játszol az életünkkel?

AZ IDŐTLENSÉG UJJLENYOMATA

– *Bányász Lászlóért*

Tekinteteden örökbefogadott kutyák hűsége.
Vajon látod, ahogy most új forrásokat nyit érted
szemünkben a bánat? Én látlak, a gondoskodás
szobraként, jószággal megrakott táskákat cipelsz.

Szétosztod magad a szükséglet látók között. Kisfiús
arcodon az időtlenség ujjlenyomata. Mosolyodba
öltözik a világ. Így emlékszik rád. Megfeledkezik
a dohos csöndről, az interperszonális lélekszárazságról,

amitől kiszárad medréből a folyó. Már nem pulzálják
tovább kérdéseidre a válaszokat a csillagképek.
A föld forog, ahogy szokott. A tavasz is ugyanúgy

ébred, piruettező tulipánokkal, pacsuliszagú léggel.
Csak megint egy jó emberrel kevesebbnek.
Könnyem kioldja az ibolyákból a béke kékjét.

RELAXÁCIÓ

egyetlen hattyútollból megfejteni
a hűség szabadesését, rigók dalából
lekottázni a szerelem szinkópait,
az alkony színéből megítélni
a megmaradás törvényét, rügyek
harangkondításából kiszámolni
az eszmék szilárdságát.
a Tóba fúlt csillagok fényéből
eldönteni a vonzás erejét,
felolvasni az árokban gubbasztó ibolyák
vegytintával írt nyilatkozatát,
mindennap közeledni a piros háztetők
fehér vitorlafelhők zöld mezők
trikolorja alatt sóhajtozó földhöz
és jól végződő meséket mondani neki
hogyan ne féljen egyedül

ELEKTROSZMOG

– *Carol Ann Duffynak*

ősszel amikor messze szállnak a hűtlen madarak
az üdülővárosban elnémulnak a fűnyírógépek
téli álomba térnek a házak az itt lakó kevesek
esténként beveszik altatóikat a készülékekből
elektroszmog árad fölerősödik az üres hűtőgépek
kongása a kertek kesernyés illata átható mint
a temetéseké akkor megérkeznek a kifent késeket
villogtató viharok és a szél vadállati módon
sikoltozik félelmében minden ablak meglapul
a szorosan lehúzott redőnyök mögött összebújnak
a polcokon a tárgyak pedig ez nem a lázárók
feltámasztásának ideje ez csak isteni figyelmeztetés
hogy szellemi rekonstrukciót kell végeznünk mert
elfelejtettük összeolvasni az eső betűit helytelenül
használjuk a forgószél felkiáltójeleit és értetlenül
állunk a dér rajzai előtt ez a sugárhajtású repülőgépek
ideje amik csupán a dolgukat végzik jó esetben
embereket szállítanak menetrendszerűen krétavonásokat
húznak az égre nyugatról kelet felé de vannak
olyan helyek ahol az asszonyok testükkel védve
gyermeküket összegörnyedve fekszenek a földre
és kis idő múlva felsóhajtanak elmúlt vége

AZ ELMŰLÁS KÁOSZA

eretnekmagány. befalazva
július krematóriumába. az állomáson
vakvágányra állított, búcsúzástól
kisírt szemű tamariszkuszbokrok.

ürességre táruuló végtelen. hajszałrepedés
a tér görbületén. radioaktív emlékszívárgás.
lepkevadászídő. megszaggatott ereklyék.
rongykor. szerelem madártávlatból.

törött percek cserepei. a szenvedély kálváriája.
olyan talajt választok, aminek ösvénye leszek,
vagy egy kő vágyához láncolom magam.
áradó fény pólyakötése szememen. hol tartunk

és főképpen hova? százfelvonásos darab az élet.
ne osszátok rám ariel szerepét, kár volna
egy farokuszonnyal eltakarni karcsú bokám.
újra összeállok, ha tetszik, ha nem,

bandába verődök magammal, ahogy kívénhedt
rockzenészek. ajtó, küszöb, kijárat. az elidegenedés
zajai. tébolyult ordítás, kacajhangrobbanás.
a szomszédban hivatásos hiénák.

MEGTIPIORT CSILLAG

– *Pablo Nerudaért*

Gond ráncolja a Tó vizét a csend
önkényuralmában. Sintérnapok
vadásznak a veszettséggel fertőzött évre.
Áll az idő a toronyórán, szabad teret
enged a találgatásnak. Csupán az árnyék
ad némi támpontot.

Megtiport csillag, készenlétben várakozik
benned a halál, labirintusában föltámadásról
álmodoznak a költözőmadarak. Primavera
mia-d úgy nyeli el a tested, mint zuhogó esőt
a lázgörcstől eszméletlen fasor. Pedig
hamis, zsarnok ez az évszak.

Tikkasztó nyarak viharával, fulladásos
halállal diadalmaskodik a tájon. Fáradt
fecske, törött szárnnyal pihensz a föld alatt,
rád fonódnak a gyökerek, amikhez
úgy ragaszkodtál. Nem tépi többé hajad
a menedékül szolgáló bozót.

Lábad alól nem fut el a homok, amíg
a megaláztatásokból a boldogság honába
érkezel. S amikor végre fölismered
a szabadság csalfa arcát, visszavágysz
az elnyomatásba, hogy halálra etesd
a feledést a legvéresebb napokból.

JELEK KOZMOSZÁBAN

Egy madár olvassa a hajnal kéziratát.
Mi már csak az áthatolhatatlant ismerjük
egymás szemében. Ha meglátogat bennünket
az álom, ébredéskor némán tisztogatjuk
örvényeit. Mesék fái közt bolyongunk,
jelek kozmoszában. Mikor értjük meg végre,
hogy mindent pusztulásra szán az élet?

Mint a délibáb, felkelnek a fotók, a tárgyak,
elmesélik mosolyod, hajad, arcod halálát,
és annak a nevén szólítanak, aki még
el sem érkezett. Felszentelt ölelések
szüneteiben előkészítem azt a végtelen űrt,
amiben mi egymásnak szánt hiány leszünk.

Utoljára még egyszer vendégül látlak,
feledésbe merült pillanatokát talállok.
Közös múltunkat eszed, akármilyen volt.
Őszülő kert vagy, ajkad csukódó kapu,
megpróbálok hasonlítani arra, amit mondasz.
Az éjszaka hanyagul közénk fekszik. Szeretem,
jaj nagyon szeretem frissen vasalt inged
hulló gombkönyzeit.

KÍSÉRTŐ ÖSSZHANG

– *Guillaume Apollinaire-ért*

Hallgatásával vermet ás a város,
senki sem követi a szeretet ösvényeit.
Célba vesszük a jövőt, de az elhajított kő
csak a láthatár peremét súrolja.

Te már nem hallod a különös zajt, amit a
vízvezeték kelt, mintha halódó emlékek
hörögnének a falban. Központilag elrendelt
nyár van, kihirdették a bőségriadót.

Nem takarékoskodik a világ a távolsággal,
moccanatlan hűsöl az összhang kísértő
árnyékában. Állok a kékre mázolt idő előtt.
Rám ismer az ölelkezésektől gyűrött,

ágy, huzat csapkodja a kérdések ajtaját.
vajon szerelem volt ez a nádasok békéje árán
szerzett társasmagány vagy csupán
egy esélytelen játékra szövetkeztünk

a tátongó ég alatt? Halotti maszkodra
árnyékot vet az árulók gőgje. Valami
hűvös fuvallat sürget, keressek melletted
magam fölé földet.

KITERJESZTETT VALÓSÁG

valamikor felébredsz egy sötét
novemberi napon, amikor a homályban
egyetlen támpontot egy kavics ad,
ami valahogy szándálodba jutott,
s most ott hever elveszetten a parketten,
hányavetin ledobott fehérneműd mellett.

kint a kertben világítótornyokat emel a fény,
a vadmentán játszi könnyedén rezeg egy
esőcsepp, mint alvó gyermek szemzugában
a könny. minden hangban törvényt keresel,
amivel felmentheted az árulás alól magad.

de tudd meg, a hazugságokat nem semlegesíti
az átrendezett távolság, az új helyre tologatott
bútorok nyöszörgése, a kettétépett életképek
síkjából a három dimenzióba kiterjesztett
valóság.

többé nem fonódsz napjaimba.
kitoloncollak belőlem. elhalad veled
a vonat a bizalom, az összetartozás
állomásai mellett. csak nézed
az ismeretlen tájat, aztán éjszakánként
visszaszöksz és felfegyverkezett emlék
masírozol álmaimban.

PILLANATOK LŐRÉSEI

– *Federico García Lorca-ért*

Ha a város fölismeri törekvéseid tisztaságát,
kifiatalodnak az utcák és a házak, az ablakok
mögött elhomályosul a közöny arca. A madarak
szeme szakadatlan szerelemmel pásztázza a tájat,
a tornyok egy igaz történetet mesélnek, amiben
soha nem adják meg magukat a végváarak.
Egykori dicsőségük falára festékszóróval modern
szentképeket fúj a valóság.

És akkor te is megszereted a nyár sarlójával elnémított
füveket, az avarcupacokat megmérő, könnyűnek találó
és a száraz leveleket bosszúsan szétszóró őszi szelet,
a hideg ezüstjével megtöltött lábnyomokat, amikben
az álmok süllyedő hajói rozsdásodnak, a dér üvegénél
is törékenyebb kispasztikáit, amiket halottaid tiszteletére
szorgos angyalok teremtenek az éj nyirkos kódében.

Megszereted november foghíjas lombjának keményített
brokátdíszzeit, amik idővel elfeketednek, mintha tűzvész
söpört volna végig a fasorban, a fagyfejsze csattogását,
a derékba vágott fák siránkozását, rózsák szíromhabzását,
a vakondok körmeit sikáló záport, mert tiszta kezekkel
akarja útjára eresztetni a vak hírvívót, a kétely vészes
repedéseit a templom falán, a nincs idő-t zúgó harangszót,
a tűzköppőég felhőremekműveit a Tó fölött.

És akkor nem irigykedsz a feltámadást elnyerő szerelemvirágra,
hallod, amint dörögve leomlik a gőg kerítése a Felszabadulás
téren, és a pillanatok lőrésein nem mered rád
több haszontalan vágy puskacsöve.

NOVEMBER

kamuidő féreglyuknapok
vajon belefér még egy késhegynyi jóság
a selejtes történetek rendbe hozásába
hallgat bennem az ékes válaszdó
pedig nyitott vagyok
minden használható tanácsra

negatív téridő
amiben a magára hagyottak
jobban működő egészzé szerveződnek
ha ténykedésük akadályait elhárítjuk
ismeretlen létforma ki vagyok
még annál is jobban

rozsdás sarló a hold egy holt kertész
felelte az égen amikor csillagokat aratott
hízott hófelhők multinacionális havazásra
pályáznak ma elnyerik
méltó büntetésüket a tisztességesek
a csalóknak kedvez ez a kor

egy mozdulatod emlékétl széteshetett
volna a kert nyugalma de a cinkék
surrogása eszméletre térítette a létezést
tündökölni kezdett a rózsák könnyben ázó arca
és mint finom csipkefehérműt
végig teregette álmait az őszi utcán a szél

még nyár illatozott a temetőkertben
ködfátyol lebegett
nehézkedés nélkül maradt neved
fantomja lett egy költeménnyé már soha
sem való szerelemnek és úgy hullt
a zizzenő falevelekre mint halott darázs

FÉMFORGÁCSOK

az idő kardfűrészze kettészeli az éjszaka minden hullámhosszú fényt elnyelő fém-rácsát melyik darab a rám jutó rész oda adom legyen az is a tiéd magam részéről megelégszem a szűrő forgácsokkal majd készítek belőlük egy eolt csörömpölnek felriasztják a bóbiskoló nappalokat csak nézik-nézik a madarak mi a túró lehet ez a szörnyűség pedig nem ez a borzasztó sokkal inkább az hogy nem hiszed el amit mondok folyton engem dorgál a szél pedig csak a jó szándék fényvisszaverő kavicsaival kövezem ki az utat hogy akkor is ide találj ha nekem van szükségem rád ne mondd hogy félkarú rabló vagyok betiltották nem bánom ahogy soha semmit sose játszottam veled elkerültem a pénznyelő automata napokat aztán egy csipkejósika álmát alvó városba jutottam és már kurvára elegendem van abból hogy mindig nekem van igazam maradék éveket hagyok rád ne pazarold el az erőd ki kell fenned az idő kardfűrészét hogy mint kés a vajba vágjon a magánnyal ötvözött éjszakákba szedd össze magad és a fém-forgácsokat nehogy a talpadba szaladjanak

KÉT ÓRA ÖTVEN

– *James Cagenak*

számban a szürke íze
szememben a betarthatatlan szándék színe
magam vagyok a sötétség valószínűleg
felszippan a reggel a tükörben amiből arcod
megszöktetted sosem látszom mintha nem
is léteznék nélküled pedig teszem a dolgom
nyomait látni a lakáson ma megint szomorúbb lett
attól a virágtól amit neked vettem felmostam a követ
nehogy elbotoljak lábad nyomában vásároltam egy
mosogatógépet nem morog hogy már megint tele
a konyha szennyes edénnyel váltottam pár szót a
szomszédval tudja hogy élek csütörtök van
kitettem a kukát áthívtam anyám ő se egyen egyedül
szóval minden rendben csak a tükörben
amiből arcod elvitted nem látszom
mintha nem is léteznék nélküled

*

mint égve felejtett lámpában a villanykörte
izzik bennem a fájdalom bár lennél porcelánedény
összetörnék keresztet vetek a táj homlokára
amerre mentél visszafordíthatatlan az út mint a folyó
kétszer nem léphetsz bele ugyanabba a tévedésbe
csak az idő hátrál a tükörben arcom helyén téged látlak
a kislányom azt mondta tegnap apa hiányzik anya
neked meg a háznak

*

arcomon a vesztett csatahős ábrázatával
ülök az állomáson mellkasomra tapaszt a szél
egy szív alakú falevelet hogy ne legyek szívtelen
hogy megbocsássak már rég túl vagyok ezen
csak feledni lehetetlen hogy nem meséled
ezt a happy end nélkül maradt történetet
amiben esélytelenül elhagysz mint egy
léket kapott óceánjáró tankert
várom hogy kiömölj belőlem te életveszélyes
nyersolaj te fekete arany

PILLANATFELVÉTELEK

Eső korbácsolja a kertet,
aztán az alkony boldogságos fénykoszorút
fon a háztetőkre, az ablakok muskátlibdákat
dobálnak egymásnak. Tüntetnek a rózsák,
követelik az örök viráglétet.

Ellágyulnak a fák a madarak
ártatlan énekétől. Divatjamúlt dalt
dúdol a szél valakiről, akinek szívébe
gyógyíthatatlan szerelmet oltottak.
Kegyetlen hangsúly kerül az Egyetlen szóra.

A Tóban a hullámok a semmiről locsognak.
Félbetört kőszíveket vet partjára a víz.
Szégyenné változott szerelmi zálogok.
Bűnhődésre nincs idő.
A feledés fövénye mindent elnyel.

HALLGATÁS A FECSKÉKÉRT

– *Szokolay Dongó Balázsnak*

Rád villantják tejfogait a kisdud százszorszépek.
A túlparton vak jelzőfények. Hidak lábát csókdossa
a köd. Meddig dörgölődznek hozzád még tragikomikus
üzenetek? Már így is rutinnak véli sírásaid az Isten.

Az éjszaka újabb kiszámíthatatlan álomba visz. Látod,
ahogy szerelmeddel ajkaid közé zártok egy naplementét,
legalább a fényt ne rágja szét a tér. Beszéded vízesésétől
megélnék a kert. De a másik a lázadás glóriájában érkezik.

Szíved szerint azt kívánnád, farkasnak álcázott véletlenek
rémítsék, foguk tépjen titkaid húzába. Fogadja be egy
lakhatatlan álom, és főleg szakadjon le az ég. Rátok,

ahogy ott álltok. Egymással szemben. Aztán mégis
hallgatsz. Szomjan halnának a fecskék, ha nem
térhetnének vissza inni szemed tiszta vizéhez.

FELÜLETKEZELÉSEK

sugárveszélyes csönd. nem elég
jódtablettával kezelni a sérült évszakokat.
az ég itatóspapírja beissza a csillagok
titkosírását. levendulaszínű selyembe öltözik
a póre pirkadat, és kártyát vet a húsvéti
vérengzésről mit sem sejtő bárányoknak.

a jászol is csak egy rácsokkal határolt terület,
sehol sem lehetsz szabad. a szél egy réges-
régén vízbe fúlt lány hangján dalol, tűnődő
árvácskák tekintete a semmibe mered.
hanyatt fekvő felhők alatt profilképet
váltanak a tisztára mosott ablakok.

megveted a megmaradásért simulékonyakat.
az önmagukkal megalkuvók hazugságainak
fényében jobban felismered saját igazságaidat.
itt megvan mindened, ami a halálhoz szükséges.
átvilágítás nélkül is mindent tud rólad a postás,
a gyógyszerész. folyamatos múlt időben élsz.

európa peremén terjed a digitális írástudás,
habár honodban a felnőtt lakosság hét százaléka
már analfabétán fog elhunyni. szívbetegségben
legtöbben. nem csoda. ez a csalódások országa.
nem hat a jövedelem az alvászavarra, csak az
ínséget látók között jobban kopik a rózsafüzér.

lelki felületkezelés. szolgálat helyett
siránkozással impregnált szolgaság. vértelen
végső harcok. haszontalan kenyérpusztító aggok.
lejárta szavatosságú ragasztóval hátunkra erősített
szárnyak. megannyi daidalosz zuhan
a természet kincsesládájába.

A VÉGTELEN ÉLŐKÉPE

– *Charles Dobzynskiért*

Sosem bocsátják meg a rózsák,
hogy körmödet szirmukba vágta,
és nem életük, hanem pusztulásuk
szemtanúja akartál lenni.

Fáj nekik a mással ismerős idő,
a nélküled érkező évszakok,
Kyrie Eleisonok között az emlékek
romhalmaza, a Tó szívritmuszavara,
ha neved kiáltozza a szél.

Fáj nekik a bevezetésben lezárt élet,
a közénk szakadt végtelen élőképe
a csend sziklazátonyán, a sosem látott
messzi táj, és minden terv, ami benned
lehull, mint kerekeskút törött láncú vödre,
ami többé nem húz felszínre friss vizet.

Fáj nekik a tánciskolából kimaradt fiatal
barackfa méltatlankodása, a félbeszakított
teremtés, a zárva-zárt szerelem, a rossz
álomból rosszabb valóságra ébredő kert,
amiben minden elmúlik, mert nem ismertél
magadra a virágok tekintetében.

Fáj nekik a moccanatlan fák lombjában
egy ág zöld vonójának nyekergése, a fecskék
röptétől üresen tátongó ég, a föld, ahol egyedül
a halálnak van joga a győzelemhez.

A TÁJ LÁTOMÁSAI

Öreg fák néma tanúságtétele. Kirokkant álmok.
Az Idő hullámverése a Tavon. Semmibe nyúló
partok. A víz őrzi a végtelen ízét. Fűvek fülelnek,
büszkén mutogatja újszülött virágait a barackfa,
reszket, fohászkodik: vihar, fagy, kerüld el
magzataimat.

Gyökerek rettegik fürgeteg erejét a föld alatt.
Szennyes szavak szítálnak, aztán eső, végre eső,
és a tócsákban világ világossága, értelem.
Bársonytapétás égen az éden ígérete. Lélegzetedhez
lélegzetem. Mihaszna mindhalálig. Kísértő árnyalak.

A szirmok színéről, formájáról kellene írni,
a világról, amit összetart befalazott tekinteted,
kőszíved, márványba vésett szád. Leszegi fejét
ma is a nap. A kert élettelen hideget lehel, homály
hízeleg a fák lábánál, és a fasor fölött egy sirály
eltévedt álma köröz.

ADALÉKOK A TÁVOLSÁGHOZ

– *Fernando Pessoa-ért*

Ablaküveghez ütődik szívdobbanásom.
Valami csillapíthatatlan éhség les rám,
hogy elemésszen. Nem tudom kifogni
a várakozás hálójával a vermeteket, amik
kezdetttől hallgatnak bennem.

Ajkam a szirmoktól tanul hervadni.
Mivé lesz testem súlya, ha tagjaim
össze-vissza meggyökereznek az
eltévedt égtájakban? Elhajolok, ahogy
egyenes a horizonton.

Ujjaim kifinomult mozdulatokkal puhítják
arcvonásod. Göröngyös homlokodon már
nem vezet mihozzánkig út. A nap felfalja
a rózsákat. A szenvedély tüzét egy társtalan
bimbó őrzi a magában beszélő kertben.

ENYHÜLÉS-PROJEKT

magába roskad a hóember távolról imádkozom érte
nehogy leheletemmel siettessem elmúlását egy újabb
átmeneti halál add uram hogy legalább a végleges
legyen fájdalommentes kaotikus a légifolyosó darvak
szirénáznak ilyenkor gyakoribb a szívinfarktus még
mindig Dél az erősebb pólus a város felfedi eltitkolt
mocskát hibiszkusz-múmiákban egyre fogy a jövő
hézagokon dilatál az idő nyitott kaput döngtet a szél
egy rigó vészkiáltása alagutat vág a légbe sztornírozott
ölések és ölelések haladékidő a sorsfordító éjszaka feléig
sem jutnak az álmok a város térképén csak egy kicsi
négyzet a ház picinyke pont sem vagyok ahogy itt
fekszem a kereveten tettestársam a csend funkcionálok
a fasor nem hallucinál rólam azt sem tudja hogy létezem
ezen az aládúcolt kedden enyhül kívül belül az olvadás
előkeríti az utat tehát mégsem elveszett alumíniumsirályok
ütköznek az éghez legalább a kérdésekben lenne némi
értelem összekovácsolódom a hallgatással a csönd nem
a dolgok vége csak érlelődik a megoldás szavakkal vagyok
viselő a Tó jegén a kedvetlenség gyűrődései riadt rianás
a reggel a remény barázdái a szántóföldeken új mesét sző
a köd eltompul a jégcsapok hegye és szívemben a harangszó
szétfolynak a tegnapok beissza őket a kert a füst az ég felé
tör mégsem jut a mennybe mindig a régi ház helyén
olvad először a hó fölsüt a földből anyám szeretete

A SZÁMKIVETETTSÉG LÉGKÖRI NYOMÁSA

– *Márai Sándorért*

Teliholdkor fölerősödik
a számkivetettség légköri nyomása.
Összepréselődik a hazatérés
reménye és egy hosszúra nyúlt árnyék
maradandó graffitit fest a házak falára.
Fondorlatosan a Teremtő magasztos arcát,
nehogy megfélelkezzünk
az elodázott kegyelem lehetőségéről.

Még reggelre sem halványul az ábra,
sőt, egyre erősebb, mintha
szólásra nyílna Isten néma szája.
A kert hallgat mint fészekből
kipottyant madárka. A fény
szájkosarat tesz a trombitavirágra
és rózsabimbók cimbalomverőivel
bujdosódalt játszik a fák mellkasán.

Apatikusan terül el a föld,
a nekem már úgyis mindegy
nyugalmával mutogatja
belvizek óriás tükreit
a lekötözött földrajzi irányoknak.

Északra és Délre ráfeszül Kelet és Nyugat:
 eget verő korpusz. Elbírja a világ
összes nyomorultját, az aluszékony várost,
a zárkózott házakat, homlokukon a Fennenaló
fényszóróval odafújt arcát,
több millió gyomor korgását,
amitől váratlan, víz alatti rengések
alakulnak ki az óceánok mélyén.

Elbírja ez a feszület a terített asztalok
és a biztos megélhetés bőkezű álmait,
amiket nem mernek elhagyni az emberek
a könnyűvérű ígéretekért cserébe.
Elbírja az alkotó zsenik nélkülözését,
a valóság érvelését, hogy majd meggazdagodnak
halálukból a szemfüles ereglyegyűjtők
és tehetős könyvkiadók.

Elbírja ez a gigantikus kereszt
a dögölj már meg nincs aki eltartson
jelmondatát, és a kilincsre akasztott
ételhordóban a híg levesnyi gondoskodást.

SZÖRNYEN FELNŐTT

még távolabb a kételyek sziklaormától
ahol nem tudják vércsoportját a rózsák
minél távolabb a pupillájába akadt
vonalkódoktól amivel felleltározza
a Lovag mozgássérült hintalovát

tudja egy nap nagy robajjal földre zuhan
az üres levesestál-év és az ijedtségtől
azon nyomban megszakad kedvenc
kaucsukbabája szíve

Dulcinea teljes gyásszal megsiratja
amiért szörnyen felnőtté kell lennie
forró könnyeitől összemegy a testére
tetovált lovak közé fogott Levis nadrág

RÓZSÁK, LILIOMOK

– *Ted Hughesért*

Jövök az elhagyatottság teléből,
számon az árokperti meggyfák
fosztogatójának csókja. A folyamatos
távolodásban alakja már nem látható.

Zöldre mázolt időben összetorlódott
füvek hallgatóznak.
Hangszigetelt holnapokból kiszűrődik
magán ünnepeim zenéje.

Mindennapok fejszéje
emberré hasogat. Tilosban járó
éjeken rozsdás percek
horzsolják szívem.

Nem kérdezem, milyen
mélységeket tartogat eljövendőm
tekintete, s hajába milyen álmokat
szóttek rólam az évek.

Tudom, milyen szavakra hallgat,
ráismer szememben az otthonfényre,
megtalálja bennem azt a részt,
ami belőle hiányzik.

Rózsák, liliomok, meztelen húsa
világítsa be előtte az utat.

MUTATVÁNYOSOK

késdobáló szél járkal a fasorban
a tét változatlan senki nem nyer
csak olykor a tiszta lelkű rózsák
haladékot hogy egy elnyújtott
virágzendülésben felidézhesék
veszteségeiket

kántál a nyár akár magára hagyott szirén
de a fák már lomposak vérkörükben lassul
a megmaradás ereje a vékony fű alatt
apró bogarak nyitott szemmel alszanak
és szétrebbennek a Tó vizében a
későn egymásra talált halak

az álmos idő szemzugában csipa a város
mindenki megfedkeznek róla továbbáll
a cirkusz és a tűzzel játszó mutatványos

csak a fájdalom marad mint jégbe zárt mag
majd olvadáskor a madárszótól fodrozódó
ég alatt elveti önmagát és valami ismeretlen
akarat időmbe tilolja rostját s ha az észak-
nyugati szél a táj zsibbadt idegdúcaira nyitja
szemét a falakon túl újabb búcsúra eszmélnek
a kertek és alig hallhatóan csordogál a kerítés
mellett az áttetsző jövő

A SZABADSÁG MAGÁNZÁRKÁJÁBAN

– Kovács József Hontalannak

És aztán újra csend borul a tájra.
A sétányon egy sörös doboz üres
feje koccan a kockakőhöz.
Gyolcskötést tesz rá a cirkuszt hirdető
plakátfoslány. Az emberek szétszélednek,
csupán a szeméthegek tanúskodnak
arról, hogy itt jártak. A házak ablakából
tévékészülékek kék könnye folyik az utcára,
aztán már az se, csak a sötétség kong
az alvók álmában.

És akkor felzúg a virágtalan jázmin
és orgonabokrok kórusa, elnyomja
a szerelemittas macskák óbégatását,
egy repülőgép az ég palatábláján
krétavonással üzen Északtól Délnek.
De mintha megbánta volna, azonnal
törölteti a széllel.

*

Felvonultatja az emlékek parádés kocsiját
a közlekedési lámpák tisztelgő sorfala között.
Tamburmajor halad az élen, nem veszi észre,
hogy követhetetlen.
Bámész fák éljeneznek a fasorban. Nem őt.
Ő már csendben fekszik a fölmagzott
gyöngyvirágok között, szívében
egy madárdal célzott lövésével.

*

A hegyek egészen az alkonypírig púposítják
hátukat, hogy a fény fertőtlenítsen sebeiket.
Aztán lábukhoz fekszik az éj, s álmukban
halkan csilingelnek a csillagok.

Némán imádkoznak a fák. Sötét az éjszaka,
akár egy csukott szekrény, amiben a ruhák
csak úgy megszokásból egymás felé tapogatóznak.
A ház gerendái között lapul a félelem,
az alkalmas órát várja, hogy az alvó
emberekre terítse fekete szárnyát.

*

Ezt a rózsát a remény idején ültettük
Anyámmal, most verseket olvas fel
a rigóknak az örök szerelemről, aztán
szárnyat bontanak levelei, és a magasba
repül, maga mögött hagyja szívünk
tengerszint alatti földrengéseit.

*

Madarakról álmodom neked és kicsi gyerekekről,
akik nem nélkülöd nőnek fel, hogy megtapasztalhasd
a szülői szeretet örömet. Tudod, rád is kórházi ágyak
és halál vár, de addig még számos galaktikus találkozás,
amiben szabályos lélegzeteddel mást nyugtatsz meg,
és új ikercsillag merül tekinteted fekete tengerébe.

Túl rövid az élet ahhoz, hogy megtanítsa velünk
a mélyebb megértést, viszont elég hosszú ahhoz,
hogy kitalálhassuk a megfelelő kifogásokat.

De te csak aludj nyugodtan,
reggelre új megoldásokat gondolnak ki
a törvényesített évszakok, kisimulnak
a vándorfelhők durcás ráncai, és még
egy méterrel mélyebbre kerül a végtelen.

*

Új nyarat fércelnek az égre a fecskék.
Szemembe hulló esőcsepp vagy. A szél
lélegzeted mozdonyfüttyét sodorja felém
Rejtjeleid kopogását olykor még
hallani vélem a távolság fűtőcsövén,
de a várakozás hajszálerei elmeszesednek,
és a kapu nem ismeri fel jövedeled szándékát.
Csinálj fröccsöt a közös emlékeinkből,
idd ki fenéig az öt év tartalmát, és álmodj
szépeket a szabadság magánzárkájában.

BOLDOG NAPOK DOMBORMŰVE

Zöldebbek a növények az ünnepi
levegőben és a homorú ég pompásabb
paripafelhőket terel. Bárcsak kitárná
izzó arany kapuját a nyár, ami mögött
oldalba rúgott kutya kushad a szerelem.

De fehér madarak szövögetik a ködöt
két szív között. Holtodiglan viseled
az embermagány rongyait, nem lakat jól
mindennapi kenyércsók, ikertestvéred a titok.
Rég elfeledted, hol az az ország, ahol a nagy
folyón hullámok dalolnak, ízes a gondolat
és hosszan mosolyognak rád az álmok.

Távoli csillag kihúlt salakja vagy, már nem
babonázod meg senki sorsának rohanó vizét.
Az elfogadás nyugalomával faragod az ínség
hátlapjára boldog napok domborművét.

SEBEN TISZTA GÉZ

– *Evora Cesaria-ért*

Mozdulatlan a csend, nem lüktet
azzal a titokzatos muzsikával,
amit kagylókba rejt az Idő.
Álmodik az élet, mint anyja karjában
szendergő gyermek.

Hallgatag fennsíkok felett puha
füstfelhők virrasztanak. A kert
egy májusi szerelem történetének
színpompás iniciáléja. Fák lombjának
zizegése hozza a Tó remegését.

Félénk fűszálakban reményszínű
életnedv kering. Hatalmasra nő
a kövekben az út emléke, ahonnet
elszármaztak. Visszavágynak.
Ki vezeti őket haza?

Az égen rozsdás sarló a Hold,
talán egy kertész hajította oda,
megelégtelve a kemény munkát.
Sánta macska, oson az éjszaka.
Hangosan horkol a táj.

Sivár égbolton jár a fészket
elhagyó madár, hálát rebeg
a magány Istenének, hogy
egy nappal megint kevesebb
van hátra a halálig.

Nagy hirtelen a semmiből
feltűnik a költő,
aki a vágyakozás ígéit csak
többszám első személyben ismeri,
kezében csokor, arcáról szedett mosolyból,
és mielőtt az emberek végleg elfelejtenék
városa nevét, beleírja halhatatlan szívébe:
DRÁGA AGÁRD.
Aztán újra csend,
miként seben a tiszta géz.

LÁTKÉPEK

elvasott kötelekkel hevert a szárazdokban
meglékelt utazásunk túlélője. szegény vitorlás
kajütje csordultig megtelt csönddel. már nem
emlékezett, hogyan kell szeretni a vizet.

kikötőből kikötőbe cipeltem a leveleket,
amiket neked írtam, végül bedobtam
az elválás levélszekrényébe. megszegett esküd
sűrítette vérem. repülőhalak akrobatikus

mutatványával vigasztalódtam. szelíd fényben
úszó felhők alatt – mint emlék a szívbe –
ezüsthátú galamb nyilallt az égbe. a sétányon
hársfák próbálták hullott szirmaikból kibetűzni

neved. csókod kísértethajóját ringatta ajkam,
de idővel megszerettem a fasor zöld kárpitját,
a gyermektelen barackfát, és már
nem irigykedtem az együtt öregedő hegyekre.

PRELÚD

– *Kőhalmi Ildikónak*

Szárnyakért imádkozik egy kő a kertben.
Semmi sem történik hiába. Felismerhető
a horizonton a jel, ami a földtől elválasztja
az eget, s aztán minden összetartozót,

mint szél a porhószemeket. Kisasszony haváig
elnapolt ölelés. Menjünk elébe a lehetőségnek,
nehogy kárba vesszen valami értékes abból, ami
nélkülünk nem létezik. Ne figyeljünk a sínpáron

elgázolt fényre, sem az idő aszályára. Szerelmek
végnapjaival gyűjtsuk föl az alkonyt. Nézd, a parton
hosszan elnyúlik a tavalyi nyár. Kézzelel írt pipacsok

virulnak emlékeink kéziratában. Szent fogalmak
pólyálják törött lelkünket, és a türelmetlen tavasz
fölröppen egy kő illatos halántékáról.

PÓLUSVÁLTÁS

Átdöfi a távolságot a vasútvonal. Mozdulatlan szfinx az idő, nem tesz ajánlatot. A táj lompos enyészetében ártatlan változás áll be, alig érezhető zöldülés mint egy halk fohász, amit csak úgy magának elsuttog az ember.

Este túlterhelődnek rejtett üzenetekkel a csillagok, nappal alszanak, mondja az unokám. Valahol a rögzített Univerzumban, teszem hozzá. Szaporodnak a *nem bejárat* feliratú ajtók. A liget huzatos szoba, közepén a Jézuska sosem fáradó karokkal.

Egyszer volttal kezdődik minden mese, ma az egyedüllétről mesélek. Jó, ha van kihez visszatérni, de nincs borzalmasabb valakivel magányosnak lenni. A fájdalom teszi a dolgát, csikorgó csontok hordozzák kábult húsomat. A levegő labirintusában furcsa megérzés lebeg. Szívverésem lekési a nagy történeteket. A szerelem kockázat, mindig együtt jár a tönkremenéssel.

Pirkadat után hosszan levitálnak az álmok. A kert fölött orkán próbálja felforgatni a mozgássérült virágokat. A tisztesség vonalkódot nyomtat homlokomra, nem beszélek hiénául, ájlávjú helyett kicsit törni vakvarjú nyelv. Lemondok az írásjelek hatalmáról, kánont éneklek a jegenyészíráfokkal egy megváltó bárkáért, mert nagy esők jönnek. Magányos hosszútávfutó jegyzetekben vagyok szabad.

Ezrével elhaló sejtjeim gyászolom. Nehéz
a helyreállítás egy szerelmi atomcsapás után.
Szívkövéletek. Határozottan nyomom az eszköz
gombot. Nem ezt kértem, nem így akartam.
Életem veszteségek sorozata. Az igazság mátrixa
egy csomó együtthatóból tevődik össze. A macska
mindig negatív kisugárzású helyre ül. Rajtam szeret.
Pólusváltás kéne, az Isten áldjon meg.
Van aki párjára, én botra támaszkodom.

MÉLYRÉTEGEK

– *Octavio Pazért*

Holttá feledtelek a csend tökéletes
türelmében. Hová vitt a gyógyíthatatlan
remény? Úgy eltűntél, mint íriszedből
a meghitt sziget, amihez kikötöttem
életem megmentő ladikját.

Szívünk ünnepeire villám csapott,
fészkünkre gyászt horzsoltsz a szél. Sokáig
féltem a felfelé vivő lépcsőkre lépni,
de aztán megértettem, hogy ez is csak
egy álom, amiben te már nem létezel.

Ahogy fejsze a rönkbe, beékelődtél
mélyrétegeimbe. Belőled szobrot faragott
a csönd, liliomok halálos leheletébe állított.
A nap lassan felszeletelte és szétosztotta
árnyékok a madarak között.

Hangod üres szobájában vacogott ígéreted,
egy bukásra ítélt: visszatérek. Elfeketedett
szemedben a színek sorsa. Az alkony
kék órája ráfolyt szempilládra. Érdes
felületeidben elakadt az érintés tűzijátéka.

Becsapott a láthatár egy fa délibábjával.
Szitakötők összetett látású szemében a
szétesett világ fájdalma égett. Némán
hulltak a jázminvirágok. Nem tudtuk
mozgásra bírni a tömör sötétben a teret.

Fényfossziliákat ástam elő és felolvastam
neked a leukémiás rózsák végrendeletét.
Gondolj gyöngéden az elhagyott falakra,
kéreltelek, hogy szárnyad könnyebben
hasítsa majd a ragyogást.

Csak remélhettem, hogy a kenyér, amit
útravalóul adtam, kitart a szabadság
hátralévő napjain. Láttam, ahogy tenyeredből
kiszabadult a papírhajó. Istent vitte. Egyre
kisebbnek tűnt. Végül ponttá zsugorodott
a messzeségben.

MINDENNAPOK TAJTÉKA

1

egymásra gyűrődő grimaszok.
két nagyzó mondat között egy bátortalan
nevetés. a mozdulatok kioltják egymást
a folytonos ismétlődésben. fájdalmak
forगतagán át egészen isten csöndjéig fogyunk.
mindennapok tajtéka sodorja a vég felé
a napraforgókat, míg végleg lecsillapodik
bennük a rajongás.

2

nem lesznek könnyebbek a gyónástól
a könnyek. nehezen közelítem meg
magam. hangomra becsukódik a horizont.
este hobbant kövek világítanak a kertben.

3

a fény kardja nem üti lovaggá a fűszálakat.
isten szemöldöke rezdülésével erdőzúgást
kelt. összeölelkeznek az egynyári virágok,
és a hold éjszakára tárt szemén át visszatérnek
a kezdetekhez. megáldja őket a szél.

4

hason fekszik fényképed az asztalon,
magunkat keresi valahol máshol.
lelkem hűvös mélye őrzi távolléted.
tudom már, miért tetted melledre a kezed,
ha esküdtél. nehogy az igazság mérgezett
nyila eltalálja szíved.

látszatszerelem. bujálkodás közben
virágok sikoltoztak. azt hitték, minden
az övék, pedig magukban hordozták
az elmúlás csontvázát.
csillagok evangéliumát hallgatta
a hínárzöld Tó.

ÁLMOK MONOLÓGJA

– *Antonio Machadoért*

Elakadt virradatban füvek borzonganak.
Magukban motyognak az álmok. Rózsák
félénk illata árad, csillagok könnyében
ázik a kert, mélyéből sötétség les, a házba
lidércnyomásos bizonytalanság szivárog.

Békés katalán tájképet festenek a Tó kék
selymére az angyalok. Életedről pipacsok
pusmognak, karcsú nyárfa ezüstlevelein
fényjelek villognak. Porfelhők fodrával
glóriázza neved a szél. Ónix rózsza vagy,
melldísz egy idegen ég gomblyukában.

Antonio, ne igyál a kor mérgezett borából,
halottabb már úgysem lehetsz. Büszke remete,
szavaid fegyverzetét tedd le, ezen a földön
hazugság minden. A szabadság, a szerelem
mítosz. A balgán visszatérő postagalambok
előtt is csak versenykor tárják ki az ajtót.

Mondd – hisz te már tudod – a menny
könyöradomány a szenvedőknek, vagy
bizonyság lesz egy megfellebbezhetetlen
napon? Oly bölcs vagy, felelj hát! Miért múlik
el a vágy, testünket csókok helyett,
miért a halál igázza le? Mikor gyógyulunk ki
az emlékek leprájából?

Hogyan mondhatnék áment,
ha a végleges magány kutyái marják
húsodat, és hallom zokogni
mészfehér csontvázad a föld alatt?

A KÁOSZ RENDJE

nem ismerik ki magukat a káosz rendjében
a mindennapok mellékutcaiban tengődők
ők csak a házak elé kitett szemeteskukák
sakkjátszmáit látják nyilvántartási számokban
léteznek csupán a választási évben fontos
töltelék tömeg kuporgatások mágikus rejtjeleit
megfejtők az élni akarás mániájával megverten
fogfogyatkozásban élők megelőzik a korral járó
feledékenységet csodák ismétlődését remélő
fészekből kilakoltatott madárfiókák előítéletek
petárdáitól süketen itt élnek ők is a vakon született
hold őrizete alatt ezen a keringészavarban
szenvedő csillagon

ELÚSZÁSOK

leszámoltam a sóvárgások idejével
de még mindig tanulok tőled most
éppen régi szavak új jelentését tudom
költő vagy sorsod az hogy gyorsan égj
s tüzeden a sok pocsékba ment örökké
a sekélyes végtelen a múltó múlhatatlan
hamuvá legyen hozzám csak a cinkék
maradtak rendületlenül hűek igaz ők
sem érdek nélkül magokat vetek eléjük
olykor diót még tavaly szedtük veled
vagy tavalyelőtt már nem emlékszem
messzire úsztál szememből nagy fekete
bálna eljutottál véredényemtől az óceánba
remélem nem tartóztatott fel egy uszadékfa
napok hordaléka vajon milyen partra sodort

A HALLHATÓ IDŐ

– Vincze Máriaért

Magára maradt és harmonikusabban működő egésszé vált. A mellékes dolgokat kitakarította, de nem tudta, mihez kezdjen a szerelem ablaküvegre kasírozott arcképével. Lemosta.

Hangosan sírtak a fekete tulipánok, mert nem kaptak beutazási engedélyt a nyárba. Egy vallomástöredék rezgett a rózsafák idegszálain. A Hold udvaráról összesöpörte a beteljesületlen jóslatok csillagképeit.

Régi fájdalmak fénye hasított a lombba. Földre rogytak a fák árnyékai, hogy az elnyílt ibolyákat magukhoz öleljék. Harmatgyöngysor olvasót pergetett a fűben térdeplő angyal. Anyját látta.

Szeméből az emlékek dinamitja tócsákat robbantott az útra. Tükrükön meglelte elveszettnek hitt mosolyát. Örvénylett a kert, beszippantotta arcát. Szívdobbanása hallhatóvá tette az időt.

MEGHATÁROZHATATLAN

nincs fontosabb dolog a szabadságnál
a macska is előbb használta kifelé a
számára készített lengőajtót és egyetlen
egyszer nem dalolt a kalitkában felnevelt
rigó de amikor kiengedtem a szomszéd
ház kéményére ült és ott szónokolt és
azóta minden nap így tesz tehát még létezik
a hála az egyedüllétben az a legrosszabb
hogy nincs aki bekenje fájó hátam persze
te ezt nem tudod köszönet az égnek rajtad
se szó se kard se golyó nem fog talán ha
látnád hogyan dülöngélnek a fasorban
a mámoros fák és hogy a fény mindig
odafekszik ahol homályt lát de elsüvitenek
fölötted is a napok csak kicsit lassítanak
egy *lehet* határán ahol a pillanat vár hogy
megadja az adósságát nem veszi észre minél
többet törleszt annál több tartozása marad
a Tó mindenható ragyogását csodálja az ég
álmában verset ír de reggelre elfelejti még
csöndesek a partok minden vést vállalva
állnak a hegyek a kövekről illatos pára fölszáll
a tavalyi nyár ígérete a postás elhullott leveleket
kézbesít mindenben halálos üzenet a szerelemről

*

nahát milyen kicsi a világ kiáltottam fel
egy közösségi oldalon amikor megláttam
egy férfi fényképalbumát akinek utolsó
találkozásunk óta három felnőtt gyermeke
lett és úgy megöregedett hogy nem emlékezett

rám csak udvariasságból fogadta jelölésemet
hiába egy nőben mélyebb emléket hagy
az első csók

*

kellett nekem együtt érzőnek lennem
a boldogtalansággal most már hiába
toppantok dühösen a lábammal úgy
követ mint egy kóbor eb évek óta én
voltam az egyetlen aki megosztott vele
egy falat kenyeret a kikötőbe sétálok
éppen kifut egy hajó a kirándulóknak
integetek mintha lenne valakim akit
visszavárok nem tűnik fel senkinek
az igazság csak a szél érez irántam
sajnálatot karjába vesz vigasztalót
dúdol a végén még beleszeretek

MOSTANTÓL

– *Charles Dobzynskinak*

nem hagyhatjuk hogy az ismétlődő csodák
közömbössé váljanak mint arcok az utcán
vagy a sűrű éjben a táj fölé gördülő
csillagok jéghideg koszorúja az égen

ki tudja talán a legfőbb lény spermája az az egy
állandóan foszforeszkáló reménycsillag
a föld pedig megtermékenyítésre váró petesejt
az ózon magzatburkában

mostantól hirdessen bennünket boldognak
minden utánunk következő nemzedék
mert gyorsan meghalunk észre sem veszi
a világ hogy itt éltünk valaha

ne a birtoklás legyen fontos csak tűnődjünk
el néha mi is megy itt végbe nem a vak falak
tartanak bennünket össze higgyünk kinek mi ad
erőt szerelmek állócsillaga alatt higgyünk

himnuszok örökkévalóságában a hitben önmagában
könyvtárak védőszárnyaiban billentyűk viharában
szavak forgószelében amiből bárányfelhőket
képeznek látóidegek légies kötegei

ne legyünk lakatlan ház amiben a szél járkal
végül fennakad a semmi ajtófélfáján a hatalom
az isteni igazságszolgáltatás körforgásában van
aminek csontját tisztára csipkedte a hollóidő

PARTITÚRA

Sorsomat mintázza a kiégett pázsit.
Eldúdolom a napkelte melódiáját,
partitúrából kimaradt alsó szólam vagyok.
Nézem a törékeny teret, ami nekem jutott.

Az éjszaka ablakmélyedésébe húzódik
egy apró nesz. Meddig kell várni, míg
a sötétségből kivetkező lombok között
skálázni kezdenek a reménykedő rigók?

JELADÁSOK

– *Aleš Debelyjaknak*

hajlott hát fölötte billentyűk viharából
képernyőt behavazó szavakból mint kikötőben
a viharjelző ívlámpák villogása ismétlődik a szív
egy hosszú két rövid kürtjele

az állomás felől nyirkos vas szaga
türelmetlen vonatok füttye árad
holtsápadt ingázók arcán fásult kor
elgázolt sün és kipufogógáztól mérgezett
gesztenyék vére az ázott aszfalton

telefonvezetékek idegszálain kérdések rezegnek
amikre sosem jön felelet szennyvízcsatornáokban
zúg a város jeladása hajszott érverését hallani
a felhők futásában visszhangzó sóhaj magánya
ölét tárja a táj a hajnal láthatósági mellényétől
világos éjszaka egy új nappalba érkezés öröme
ki tépte ki az óramutatókat az idő számlapjáról

a sötétség kovácsoltvas rácsát rázza a fagy
összemaszatolja a hajnalt a város segélykérő füstjele
négy óra suttojják az ébren forgolódók
és kőszoborként fekszenek tovább az álmatlanság
alagútjában
az égbolt sivatagában kigyúlnak a gondok fénycsóvái
súlyos brokátban áll a Tó
csillagképek fényszórázzák a koldus hattyúkat
csőrükben jégvirág fityeg

a város szívének hátsó traktusában kaparászik a félelem
mi lesz ha felébred az altatásból
még meg sem emésztette a tegnapi gondokat
újabb korlátok betongerendáit fekteti a valóság
csak a gázlómadarak nem panaszkodnak
némán túrik a lábgyűrűket és nyakukon
az igazságtalanság számozott szalagját

teendők sorát írja a reggel fecnijére a fény
magának dörmögi nagyon fontos még
mennyi minden vár ránk nyakig érnek a hónapok
a kisvárosban minden zárva mint öreg padlás
ki tudja milyen kincseket rejt árva kutya
vakkant a fagy melegedni ajtód elé fekszik
aztán érdes nyelvével hízelkedően nyalja kezed

VÉGÁLLOMÁS

Tekinteted fölgyújtott oltára előtt térdeltem.
Kimondatlan imádságok között apró villanás
volt a hallgatás. Neved akusztikus jelképét
mutogattam a tomboló nyárnak. Vallomások
árnyékában feküdtünk, vajúdott bennünk a rend.

Lábad a kert ágyásszegőjéhez kötözték a virágok,
így fejezték ki ragaszkodásukat. De a szabadság
utáni sóvárgásod jégesője fejüket metszette.
Mikor már nem bírta kettesben maradni velem,
vendégségbe hívtad az útszéli meggyfákat.

Naponta háromszor kondult meg a város szíve.
Innen volt némi fogalmunk az idő múlásáról.
Az esték könnyörtelenül benyújtották a számlát,
sohasem maradt semmi a bevétel oldalon.
Mosolyod markolat nélküli penge volt.

Alig tértem vissza a gyermekévek viharaiból, ahol
kudarcorientált nevelést kaptam, máris egy újabb
sikertelenség mutatós vegetálásában találtam magam.
A tévében minden csatornán végtelen történetek
ígérték életünk hirtelen jobbra fordulását.

Irritált a boldogságtól kicsattanó hősök kötelező
kípszmájlingjaiban a tökéletes fogsor. Órákig tartott
a gondolat útja a félresiklott befejezés előtt.
A hatnegyvenes vonat füttyétől végleg
megsüketült benned a végállomás.

CREDO

– *Orbók Ildikónak*

Kihívások őrködnek fölötted. Dajkáld a világot.
Ne törődj azzal, hogy a határtalan tél elmos
minden ígéretet. Méltó vagy a teremtésre,
akár a szeretet térgömbületén két egymásba rohanó
csillag, akik a szenvedély fúziós reakciójában
árnyékolhatatlan erővé egyesülnek
és létrehoznak egy új naprendszert.

Varázsolj nekem egy szelíd szavú várost
boldogságukban síró szökőkutakkal.
A kivágott fák tájolója helyett fényképezd talpam alá
hazavezető utat. Fogd le a forgószelet tiltó tenyerét,
hogy ne helyben kelljen szállniuk a madaraknak.
Rögzítsd a csendet egy fagyott virág csontvázkegyében,
hogy joga lehessen a léleknek megszólalni bennem.

ÁLMOK HAVA

lassan elmúlik az enyészet hava elmosódik minden nyom kint semmi dolgod a kert mélyen alszik nem is tud róla hogy mindjárt megérkezik az álmok hava most bármit megtehetsz rámolhatsz fiókokat ráláthatsz ifjú éveid tévedéseire visszafelé pörgetheted a fotó-albumokat halk hóesés hullanak rád az arcok már ő sem él úgy érzed már minden szót holtta beszéltél itt e hang nélküli tájban ahol egyforma minden csupán a napok neve változik az emlékek mint kiolvasott újságok körülötted hevernek amikből kikandikál egy üdülési ajánlat valami ezoterikus helyen hallgatod a deszkák nyikorgását mintha valaki járkálna a padláson halálfélelem tör rád mert tudod egyedül vagy az ajtó zárva senki nem lehet odafönt hacsak nem isten másnak úgy sem jut eszébe hogy meglátogasson

rendben mennek a dolgok lassan elmúlik a szerelem utáni vágyakozás már csak sebeit viseled az arcodon nem kérdezed tehetsz-e többet megtépázott szívedért házad körül komor tekintettel varjak ülnek törvényt életre vagy halálra ítélik a holnap dolgait ázott leveleket csap az ablaküvegre a szél tócsák fakítyják az alkony színét s miközben az álmok hatalmas termeit bejárod a csillagok tanácskozní a földre gyűlnek ágyad lábához ülnek párnádból fűszeres illat árad rég halott szerelmedé szeretett arca bukkan elő mint sarki fény bevilágítja szobád föléd hajol vizsgálja mennyit változtak vonásaid az évek során szeretnéd eltakarni magad mégis bénultan fekszel szólnál mielőtt a pillanat elszalad de csak sírsz mint magára maradt gyermek akin senki nem segít

AKÁR KEZDŐDHETNE ITT

– *Jacques Braultért*

I

sose kérdezted akarom-e ezt a kínban-
keservben gazdag mindhalálígot sose
kérdezted mit akarok csak jöttek sorban
a leckék bőséggel kaptam amit sose kértem
de azt amire vágytam semmiképpen
esténként mégis mindig hálát adok
hogy méltó vagyok

2

bronzlombokról rózsaszínű eső párolog
összetört szótagú nehéz esztendőkön
növekszik egy város mennyi esély
a kertben akár kezdődhetne itt a világ
soha jókor mennyi késedelem
a szerelmesek ígéretében mindig túl későn
nyílnak a krizantémok érintetlen testüket
felajánlják az elmúlásnak befejezett esély
befejezett jelenlét a holtak igaza
megfellebbezhetetlen

3

megvert kutya szeme az ablak
halottaim ezeregy éve hallgatnak
szájuk csordultig tele jódszínű
lombbal nevüket mondogatom
hogy kicsit még létezzenek mialatt

lehúz az álmatlanság hínárja
a rózsák állhatatosak törvényesített
könyörtelenségről suttognak
feledésbe merült nyelven védem
a világot amit nem én teremtettem
érveim vannak tehát vagyok

4

mindig valaki más használja ki
a legszebb esélyeket az egymásba
ölelkező folyók emlékeznek a
hátukat hasító hajókon a kedvesükért
imádkozó matrózokra akik tájoló-
csillagokhoz igazítják tekintetüket
testükre szerelemszínű rózsát tetovál
a szél nehéz beszélni a vágyódásról
ezért énekelnek ha sóhajtásukkal
megtelik a kabin a világ kezdődhetne
innen de éppen hogy itt ér véget
a szenvedély végez a szemtanúkkal

5

útra kelnek az emlékezés könnyű
fémmel gyűrűzött madarai a szavak
megkapják a kiejtés jogát a viharos
égbolt ahol lázadásaink villámlanak
beszűkül maradnak a lakatlan fészkek
november árkait kékítő-ibolyák
a kőangyalok testébe fúródó golyók
nyoma a márton napról mit sem sejtő
libák és az alkoholfüggő hordók száján
kicsorduló primőr nedű

DIMENZIÓK

Mindenkinél jobban tudod, a terror
átítatja a századot, egén kozmikus
sebességgel röpköd a gyűlölet, és
hirtelen érkezik a vég mint nem várt
búcsúlevél szerelmesedtől, akivel valaha
részt vettél a szépség apró játékaiban.

Türelmesen építenek bennünket
az események, miközben
keserűségek rágják évgyűrűinket.

A temetőből kihallatszik a szobrok zokogása.
Kitartó madár a fájdalom. Rendületlenül
kering fölöttünk. Mire álmainkból kiás a reggel,
megérkezik. Melledre száll, hangomon bűg:
Örökké közénk áll a nyelv. Te a szerelem,
én a halál beszédét értem. S amikor a valóság
utolér minket, csöndszálkák szaladnak körünk alá.

Mindig a hátad látom, és mögöttem
repdeső kezem két fehér galambját.

RÉSZVÉT

– *Sylvia Plathért*

ma a boldogtalan anyákért imádkozom
akiknek szívében mindörökre igazhitűek
maradnak a tejes dobozokon köröztetett
gyermekök özönvízkönnyükben elárvult
matrac ring súlytalanul ami bármikor
boldogan felvenné a szeretett test formáját
s ahogy kinéz az ablakon látja az ég is egy
nagy ágybetét csak éppen nem fölösleges
rajta heverészik alzheimer-kóros gazdája
nem ismeri fel az elveszett bárányokat
vagy a dobozokon lévő fényképek régiek
a kertben ezüst tűkkel cirádás sóhajt hímez
a légbe a fenyő de egy csepp együttérzés
sincs a tócsákban üveges tekintetükben
az összetört táj tükörszilánkjai

SZIRMOK ÉS ARANY

Megnyílik a lombok zsaluja. Idilli tájról sugdos
a szél. Tisztára mosdatott szavakat tartogatok
annak, aki mozgásra bírja a kerekesszékes mezőt,
elhallgattatja a megcsonkított fák sikoltozását,
aki kiemel az éjszaka verméből és jelen időben
mondja ki nevem. Katedrálíst írok neki, hogy hitben
éljen, ahol meghal a nem-lehet. Kitenyésztem
számára az örökkét nyíló rózsát. Isteni sugallatra
feljegyzem halhatatlan tetteit, vízesést küldök elé,
hogy testemig szökelljen. Megidézem egy új világba,
ahol minden igaz. Szirmok és arany. Utolsó napkeltémig
várok mosolyára nyári esők remegő sátra alatt.

KIVÁGOTT NYELVŰ HARANG

– *Dylan Thomasért*

1

Lehullott fecske vagy akit a hűség röptetett
Túl nagynak érzed magad
az első szerelem vetítővászna előtt
Kevés az idő megfejteti
a pillanatok csepegésének kódját
Korai menni még
Sehol a híd ami a halálon át szerelmesedhez vezet
Megállsz egy kőkeresztnél
Hiszek egy
Kezded az imát de elnémulsz
amikor egy fekete madár
a megfeszített szemébe vág

2

Emberszabású terveket álmodsz
mégis minden reggel azt látod
hogy a terhek tovább nőttek az éj folyamán
A fűzfa kérgébe vésett dátumokkal
minden nyár történelem lesz
Kitől kér bocsánatot a szél
ha kikürtöli vágyaidat
A legnehezebb arról lemondani ami sosem volt tiéd
Elfogadtál valakit saját sorsod helyett
Lassan beérlelik érzéseid a megzavarodott évszakok
Csak az idei fű ismétli tavalyi önmagát
A fák visszafelé sztriptízelnek
Először néhány ezüst csillag kerül fekete ágaikra
majd ártatlanságukra egy leheletnyi zöld pánt

Végül teljes menetfelszerelésben állnak a táj színpadán
A taps elmarad
Nem értékeli senki a csodát
Pedig mindenki tudja
minden csodáért fizetni kell
Olykor az életünkkel

3

Nagyfeszültségű érzelmekben élsz
Néha mégis kivágott nyelvű harang vagy
Ház nélküli ajtó
amit a sufni oldalához támasztottak
És reggel
amikor a Ma benéz szobád ablakán
behívod megvendégeled elmeséled sorsod
Ő hallgat és délutánra megtelik veled
Akkor észrevétlenül becsukja maga mögött az ajtót
mert egyedül akar kínjában kiáltozni
miközben gyötrelmes vajúdás után téged
a Holnap számára szerethető emberré szül

TANULMÁNY EGY KÖLTŐRŐL

nem fenyegetőzik
magára erősíti köteteit
belép a váróterembe
és egy alkalmas pillanatban
aktiválja gyújtófejversét

ÁLDJ MEG MINKET

Áldj meg minket, Uram, amiért
megőrizzük szelídséged titkát, de
felismerjük az erdők mélyéről szórt
mennykövedben haragodat, és
szomorúságod ízét az ősz leheletében.

Köszönjük, hogy anyanyelvünkön beszél
hozzánk a szél, és a hőség nem hagyja kihűlni
nászágýainkat. A láthatár dagadó vitorlája
hirdeti neved. Hitünk küszöbére fekszik
a sápadtan égő alkony, és mint keresőkutya
megjelöli, ott vagyunk
a szerelmi katasztrófák romjai alatt.

A KELETKEZÉS FÖLDJE

Mindig valami kezdete a vég.
Barátságos ház fogadja be az estét,
fölszáll a hűség fészkeiből a madárdal.

Sápadtan égő állványzat az égbolt,
amiből kibomlik a kegyelem jele:
egy szivárvány.

Aztán a Villámok Ura behúzza
a bizalom függönyét, és kővé változik
minden hitszegő virág.

Hulló mogyorók robbantgatják a csendet,
a fény kardéle kettémetszi a kertet, és a
liliomok lelke fölszáll a szélesre tárt kékségbe.

Mélyébe néző Tó vagyok, hullámaimmal
meggátolom, hogy kikössön partomon
a magány lézersugarával megvakított hajó.

A keletkezés földjére a Mindenség
királyával lépek, aki többé nem akar
hattyúvá átváltoztatni.

A HAJNAL ÚJRA

A hajnal újra megszenteli a kertet,
néhány virág az éjszaka szakadékába
zuhan, mert minden nagy tett követel
ártatlan áldozatokat.

Forró főnszél fárosza zendül, szavak
óvodájából a városon túlra száll a dal.

Az ég merített papír, rajta cirkalmas
felhővízjelek. Írd meg rá a kijárat
aranybulláját, és pecsétként nyomd
rá rúzsos szájnyomod.

AZ IDŐ ÖSSZHANGJA

hajótörés nélküli szerelemről álmodik
a TÓ nem zúg semmilyen dalt a mozdulatlan
hullámok kara fekete szemét a tájra mereszti
az ég ez az éjszaka a messzeségé legyen
ami mögül utoljára szemembe nézel

a borzongó fasor felől a csönd illatát hozod
tenyeredből elszabadul az idő összhangja
súlyos titkokat szabadít fel szívem robajló
szökőkútja közös életünk elrongyolódott
lobogóját mellemre szögezi az igazság

nem tagadlak meg hagyom hogy
fallá növekedjen előtted két karom
és emléked csillaga az éjszaka hatalmas
kapuján messzebbre robogjon
világszép szerelem zuhanj a paradicsomba

TARTALOMJEGYZÉK

Az önfeláldozás diadala	9
Álmok köldökszínörján	10
Szavak akkordja	11
Most egy olyan	12
Dalok a szülői házért	14
A mosoly anyanyelvén	16
Terra Incognita	18
A mindenség katedrálisa	19
Közijáték	20
Tizennégy sor	21
Táj távolodó emberalakkkal	22
Fohász	23
Vetítés	24
Lesz-e még	25
Nyitott fedelű intarziák	26
Keletkezések	28
Dal az égtájakért	29
Virágok párbeszéde	32
Tavaszmadár	33
Az elmúlás felszíne	34
Szárnyalás	35
Egyszólamú kognitív disszonancia	36
Szavak villanófénye	37
Ázott szivárvány	38
A békesség rendjele	39
A bizonytalanság aspektusai	40
Aránytévesztés	41
Jajongások tripódiákban	42
Intellektuális térerő	43
Hallótávolságon túl	44
Idegennyelven beszélő csillagképek	45
Adalékok a színekhez	46

Fölnövök	47
Térlátás	45
Disszonáns románc	49
Helyiérdekű idő	50
Amíg nem volt	51
Két boldogtalan	52
Szótlán partok	53
Szívünk szertartásai	54
Hiába	55
Óraátállítás	56
Recitatívó	58
Triptichon	59
Nézőpont kérdése	61
Szabadulások	63
Öldöklő nyár	64
Törvények	65
Compunctio	67
Adalékok a békéhez	68
Szerelmünk csillagképe	69
Rebeka lányának	70
Szeptember	72
Az időtlenség ujjenyomata	73
Relaxáció	74
Elektroszmog	75
Az elmúlás káosza	76
Megtiport csillag	77
Jelek kozmoszában	78
Kísértő összhang	79
Kiterjesztett valóság	80
Pillanatok lőrései	81
November	82
Fémforgácsok	83
Két óra ötven	84
Pillanatfelvételek	86
Hallgatás a fecskékért	87

Felületkezelések	88
A végtelen élőképe	89
A táj látomásai	90
Adalékok a távolsághoz	91
Enyhülés-projekt	92
A számkivetettség légköri nyomása	93
Szörnyen felnőtt	95
Rózsák liliumok	96
Mutatványosok	97
A szabadság magánzárkájában	98
Boldog nyarak domborműve	101
Seben tiszta géz	102
Látképek	104
Prelúd	105
Pólusváltás	106
Mélyrétegek	108
Mindennapok tajtéka	110
Álmok monológja	112
A káosz rendje	113
Elűzések	114
A hallható idő	115
Meghatározhatatlan	116
Mostantól	118
Partitúra	119
Jeladások	120
Végállomás	122
Credo	123
Álmok hava	124
Akár kezdődhetne itt	125
Dimenziók	127
Részvét	128
Szirmok és arany	129
Kivágott nyelvű harang	130
Tanulmány egy költőről	132
Áldj meg minket	133

A keletkezés földje	134
A hajnal újra	135
Az idő összhangja	136

PETHES MÁRIA MŰVEI

Se bújva se áldva – versek, 1999

A szerelem koldusa – versek, 2001

Lelkem Atlantisza – versek, 2003

Marionettjátékos – versek, 2007

Barbizoni elégiák – versek, 2008

Magyarország formájú kő – versek, 2009

A táj kristályszerkezete – versek, 2010

A mulandóság stációi – versek, 2011

Aláírom a Szabadságteret – versek, 2012

Kivágott nyelvű harangok – versek, 2013